

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/37/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6818200820
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6818200820.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: Slovenská republika, v mene ktorej konajú LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, proti žalovanému: Q. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXXX/X, XXX XX K., právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Paul Q, s. r. o., so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 35 906 464 a Advokátskou kanceláriou Tomáš Kamenec, s. r. o., so sídlom Špitálska 43, 811 08 Bratislava, IČO: 36 855 995, v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 4C/18/2018 - 492 zo dňa 03. decembra 2020, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Revúca č. k. 4C/18/2018-523 zo dňa 29. januára 2021 ako súd prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu z a m i e t a v celom rozsahu.

II. Z r u š u j e uznesenie Okresného súdu Revúca č. k. 4C/18/2018 - 186 zo dňa 08. januára 2019 o nariadení neodkladného opatrenia v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/23/2019 - 253 zo dňa 20. februára 2019.

III. Žalobca j e p o v i n n ý nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie určil, že Slovenská republika je výlučným vlastníkom pozemku U. parcelné číslo XXXX/X - lesné pozemky o výmere XXXXXXX m² a pozemku CKN parcelné číslo XXXX - lesné pozemky o výmere XXXXX m² evidovaných na liste vlastníctva č. XXXX vedenom pre katastrálne územie a obec Y., okres V. (I. výrok) a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške (II. výrok).

2. Z vykonaného dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie vyplynulo nasledovné:

3. Pôvodným vlastníkom parcely U. č. XXXX/X - lesné pozemky o výmere XXXXXXX m² a parcely CKN č. XXXX - lesné pozemky o výmere XXXXX m² evidovaných na LV č. XXXX vedenom pre katastrálne územie a obec Y., okres V. (ďalej aj „pozemky 1 a 2“ alebo „nehnutelnosti“) bol na základe zápisu v pozemkovoknižnej vložke č. XXX pre katastrálne územie Y. ako parcely mpč. XXX/a o výmere XXX holdov a XXX ōlov Dr. X. E. na základe dokumentu č. d. XXXX/XXXX. Prvýkrát boli pozemky 1 a 2 vo vlastníctve Dr. X. E. zabrané štátom na základe zákona č. 215/1919 Zb. z. a n. o zabraní veľkého

pozemkového vlastníctva (tzv. záborový zákon) a to na základe dokumentu č. d. XXXX/XXXX zo dňa 08.08.1924 na návrh Štátneho pozemkového úradu v Prahe zo dňa 04.08.1924. Na základe rozhodnutia Štátneho pozemkového úradu v Prahe č. XXXXX/XX II/4 bolo poznačenie o zabraní nehnuteľností štátom na základe dokumentu č. 509/1928 zo dňa 30.03.1928 vymazané. Druhýkrát boli pozemky 1 a 2 konfiškované štátom v zmysle nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR (ďalej aj „konfiškačné nariadenie“) rozhodnutím predsedníctva SNR č. 21.430/45-I/B zo dňa 19.01.1946.

4. Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - sekcia „B“ písomnosťou č. 14.302/48-I-B zo dňa 04.03.1948 predložilo Sboru povereníkov odvolania podané proti konfiškačným rozhodnutiam vrátane odvolania Dr. X. E. s podkladmi a to osvedčením Povereníctva vnútra, že sa v rokoch 1930 a 1940 hlásil k národnosti slovenskej, cirkevné potvrdenie úradne osvedčené Rímskokatolíckou cirkvou Farského úradu v Tornali o správaní sa menovaného po stránke náboženskej a politickej (s poznámkou, že konfiškačné rozhodnutie zo dňa 19.01.1946 č. 21.430/45-I/B bolo už rozhodnutím Povereníctva SNR zrušené) s návrhom, aby Sbor povereníkov tieto odvolania (vrátane odvolania Dr. X. E.) podľa § 1 ods. 12 konfiškačného nariadenia po preskúmaní uznal za opodstatnené a v dôsledku toho napadnuté rozhodnutia o konfiškácii poľnohospodárskeho majetku zmenil alebo zrušil.

5. Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - sekcia „B“ následne písomnosťou č. 2189/1948 zo dňa 06.04.1948 navrhlo Okresnému súdu v Tornali na základe § 5 ods. 1 zákona č. 90/1947 Sb. o provedení knihovního poriadku stran konfiškovaného nepriateľského majetku a o úprave niektorých právnych poměrů vztahujících se na přidělený majetek v pozemkovéj kniže katastrálního území Y. na příslušných pozemkovoknižných vložkách (ďalej aj „PKV“), vrátane PKV č. XXX, tiež č. XXX a č. XXX na nehnuteľnosti zapísané na meno Dr. X. E. vykonať vyznačenie: „Konfiškované podľa konfiškačného nariadenia pre účely pozemkovej reformy v celosti“. Konfiškačná poznámka bola na uvedených pozemkovoknižných vložkách vrátane PKV č. XXX vyznačená dňa XX.XX.XXXX pod č. d. 838/1948. Konfiškácii nehnuteľností zapísaných na meno dr. X. E. vrátane nehnuteľností v katastrálnom území I. (predtým Y.), vtedajší okres X. svedčí aj výpis zo zoznamu konfiškovaných majetkov z roku 1949 pre obvod pracovnej skupiny X..

6. Okresný úrad v Revúcej, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rozhodnutím č. III - 111/97-PÚ zo dňa 10.03.1997 zverejnil Zjednodušený register pôvodného stavu k pozemkom (ďalej aj „ZRPS“) nachádzajúcim sa v katastrálnom území I. a H., ktorý okrem iných účastníkov pozemkových úprav doručil aj podniku Stredoslovenské lesy, š. p. s poučením o možnosti podať písomné námietky v lehote 15 dní od doručenia. Slovenské lesy, š. p. reagovali podaním námietok, ale vlastníctvo Dr. X. E. spochybnené nebolo. Rozhodnutím Okresného úradu v V., odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. I2001/00554 zo dňa 10.12.2001 bol schválený ZRPS pre katastrálne územie Y. (I.) Z-XXXX/XXXX, v zmysle ktorého z pôvodnej pozemkovoknižnej vložky č. XXX vznikol list vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie Y. (I.), na ktorom bola evidovaná parcela D. č. XXX/X, ktorá vznikla z pôvodnej mpč. XXX/a a na základe dokumentu č. d. 1304/1916 bol ako vlastník zapísaný Dr. X. E.. Členom komisie pre konanie a obnovu evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim (ďalej aj „ROEP“) pre katastrálne územie I. bol za Lesy SR, štátny podnik X. V. určený F. S. H. bytom v Y., ktorý sa na zasadnutí komisie ROEP konanej dňa 12.08.2003 na Mestskom úrade v Tornali osobne zúčastnil.

7. Na základe osvedčenia o dedičstve sp. zn. XD/XXX/XXXX, O. XXX/XXXX zo dňa 18.09.2006 vydaného Z. S. V., notárom so sídlom v V., právoplatného dňa 03.10.2006 nehnuteľnosť - parcelu D. č. XXX/X - lesné pozemky zapísané na LV č. XXXX pre katastrálne územie Y. po poručiteľovi Dr. X. E., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom v J., zomrelom XX.XX.XXXX nadobudol Dr. Q. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom USA ako jediný dedič zo zákona.

8. Kúpnu zmluvou zo dňa 19.03.2007 v znení jej Dodatku č. I zo dňa 03.07.2007 bolo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam prevedené na spoločnosť L.. spol. s r.o., so sídlom K. S. XXX, F.: XX XXX XXX (ďalej aj „L.. spol. s r.o.“). Táto následne zmluvou č. 40/20/Nn/2008 zo dňa 21.08.2008 prenajala okrem iného aj sporné lesné pozemky 1 a 2 zapísané na LV č. XXXX pre katastrálne územie Y. nájomcovi - Lesom Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO: 36 038 351, odštepny závod Revúca na dočasné užívanie na dobu určitú od 21.08.2008 do 31.12.2026.

9. Listom zo dňa 14.07.2014 žalobca vyzval spoločnosť L.. spol. s r. o. na zosúladienie skutočného stavu so zápisom evidencie nehnuteľností, nakoľko žalobca sa cíti byť vlastníkom pozemkov 1 a 2 ako právny nástupca Československej republiky, ktorá ich získala konfiškáciou podľa konfiškačného nariadenia po pôvodných pozemkovoknižných vlastníkoch s označením, že sa jedná v poradí o druhú takúto písomnosť. Z jej obsahu je zrejmé, že prvá výzva bola datovaná dňom 06.05.2014.

10. Kúpnu zmluvou zo dňa 15.12.2014 bolo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam prevedené na spoločnosť A., s.r.o., so sídlom X. XXX, F.: XX XXX XXX (ďalej aj „A., s.r.o.“), v prospech ktorej bolo vlastnícke právo zapísané vkladom V-XXX/XXXX zo dňa 18.05.2015.

11. S odkazom na čl. 2 ods. 1 základných princípov Civilného sporového poriadku so zreteľom na hodnoty a ich prioritu, ktoré sú nimi chránené, predovšetkým spravodlivosť ako základnú hodnotu práva, argumentujúc ustanovením § 185 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie vykonal bez návrhu strán sporu tiež dôkazy vyplývajúce z verejných registrov a zoznamov, najmä lustráciou v REGOB na žalovaného, úplnými výpismi z obchodných registrov dotknutých obchodných spoločností L., spol. s r.o., A., s.r.o. a E., s.r.o., ako aj LESOV Slovenskej republiky, š.p. vrátane úplného listu vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie a obec Y., okres V. a čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie a obec G., okres Y. a na návrh žalobcu učený až po z vlastnej iniciatívy súdu prvej inštancie zadovážení a pripojení konkurzného spisu Okresného súdu Trnava, sp. zn. 23K/45/2014 vrátane spisu správcu konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti A., s.r.o. „v konkurze“, sp. zn. 23K/45/2014, S1398 oboznámil súd prvej inštancie strany sporu s obsahom konkurzných spisov, nakoľko všetky tieto dôkazy podľa súdu prvej inštancie nasvedčovali, že skutkové tvrdenia strán sporu (bližšie nešpecifikoval ktoré) sú v rozpore so skutočnosťou.

12. Lustráciou v Registri obyvateľov SR na žalovaného mal súd prvej inštancie preukázať, že žalovaný sa narodil dňa XX.XX.XXXX v Y. a je prihlásený k trvalému pobytu na adrese X. XXXX/X, K..

13. Z výpisu z Obchodného registra SR súd prvej inštancie zistil, že v spoločnosti L.. spol. s r. o. bol od 12.12.2014 do 11.07.2016 jej jediným spoločníkom Q. Z., bytom X. XXXX/X, XXX XX K. (žalovaný). Spoločnosť zanikla dňa 11.01.2017 na základe dobrovoľného výmazu z Obchodného registra.

14. Z výpisu z Obchodného registra SR súd prvej inštancie ďalej zistil, že spoločnosť A., s.r.o. vznikla dňa 20.11.2014, jej jediným spoločníkom a konateľom bol Z. N., bytom H. XXX/XX, XXX XX S.. O. 08.10.2019 spoločnosť zanikla ex offo výmazom z Obchodného registra.

15. Z výpisu z Obchodného registra Slovenskej republiky súd prvej inštancie taktiež zistil, že spoločnosť E., s. r. o., so sídlom V. XXXX, XXX XX K. G., F.: XX XXX XXX vznikla dňa 10.06.2015 so základným imaním vo výške 5 000,- €. Do 10.11.2016 bol jej jediným spoločníkom a konateľom S. E., bytom N. XXXX/XX, XXX XX K. G.. Dňa 21.04.2017 spoločnosť zanikla dobrovoľným výmazom z Obchodného registra.

16. Zo spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 23K/45/2014 a konkurzného spisu spoločnosti A., s.r.o. „v konkurze“ zistil súd prvej inštancie nasledovné skutočnosti:

17. Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 23K/45/2014 zo dňa 21.01.2015 bolo na návrh dlžníka, t. j. spoločnosti A., s.r.o. zo dňa 22.12.2014, doručený súdu dňa 23.12.2014 začaté konkurzné konanie proti menovanému dlžníkovi (ďalej aj „úpadca“) zverejnené v Obchodnom vestníku 19/2015 v kapitole Konkurzy a reštrukturalizácie dňa 29.01.2015. Následne bol 14.02.2015 vyhlásený konkurz na majetok dlžníka a veritelia boli vyzvaní na prihlásenie svojich pohľadávok v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu. Uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 13.02.2015. Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 23K/45/2014 zo dňa 27.04.2015, právoplatným dňa 08.05.2015 bol konkurz na majetok úpadcu uznaný za malý, uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 07.05.2015. Konečný zoznam pohľadávok voči spoločnosti A., s.r.o. tvorili tieto pohľadávky:

I. pohľadávka veriteľa Z. H. vo výške 14 125,90 € zo dňa 30.04.2015, právny dôvod vzniku pohľadávky - kúpna zmluva zo dňa 25.11.2014 na nehnuteľnosti: parcela U. č. XXXX/X - lesný pozemok o výmere XXXX m2 evidovaný na LV č. XXXX vedenom pre katastrálne územie a obec G., okres Y. za dohodnutú kúpnu cenu 15 000,- €. Dlžník pred podpisom zmluvy vyplatil 1 000,- €, zvyšnú časť 14 000,- € nevyplatil.

Vlastnícké právo k nehnuteľnosti v prospech spoločnosti A., s.r.o. bolo povolené vkladom V-XXXX/XXXX zo dňa 26.11.2014. Veriteľ si uplatnil aj nárok na zákonný úrok z omeškania od 11.12.2014 do dňa vyhlásenia konkurzu 14.02.2015 vo výške 5,05 % ročne, t. j. 125,19 €.

II. pohľadávka veriteľa Z. N., bytom H. XXX, S. vo výške 8 200,- € zo dňa 30.04.2015, právny dôvod vzniku pohľadávky - zmluva medzi veriteľom ako konateľom dlžníka a dlžníkom o bezúročnej pôžičke finančných prostriedkov so splatnosťou 31.12.2008. V deň podpisu zmluvy odovzdaná dlžníkovi finančná hotovosť vo výške 8 200,- €, pôžička nebola uhradená ani čiastočne. Táto pohľadávka bola dňa 30.04.2015 správcom konkurznej podstaty popretá z viacerých dôvodov.

III. pohľadávka veriteľa Q. Z. P. N., F.: XX XXX XXX s miestom podnikania X. XXXX/X S. vo výške 3 532,68 € zo dňa 30.04.2015. Právny dôvod vzniku pohľadávky - zmluva o poskytnutí služby (dvakrát prevoz drevnej hmoty) z G. do X.. Služba bola vykonaná v počte 16,5 hod., vykonanie služby potvrdené podpísaním dvoch preberacích protokolov. Za služby vystavené dve faktúry, ktoré neboli uhradené ani pomerne.

IV. pohľadávka veriteľa L.. spol. s r. o. vo výške 200 000,- € zo dňa 06.07.2015. Právny dôvod vzniku pohľadávky - kúpna zmluva o prevode lesného pozemku v katastrálnom území Y. parcely D. č. XXX/X o výmere XXXXXXX m² zo dňa 15.12.2014 za kúpnu cenu 350 000,- €. Dlžník pred podpisom zmluvy uhradil časť kúpnej ceny v sume 150 000,- € prostredníctvom zmenky, ktorá sa stala splatnou 15.02.2015, zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 200 000,- € mala byť uhradená do 15.06.2015, táto uhradená nebola.

VI. pohľadávka veriteľa L.. spol. s r. o. vo výške 650 000,- € zo dňa 06.07.2015 z tej istej kúpnej zmluvy zo dňa 15.12.2014. Právny dôvod vzniku pohľadávky - zmluvné pokuty vo výške 300 000,- € a 350 000,- € z dôvodu nesplnenia si povinnosti dlžníka uskutočniť všetky úkony potrebné pre riadny prepis vlastníckeho práva v katastri a zápis zabezpečovacieho prevodu k nehnuteľnosti. Prevod vlastníckeho práva uskutočnený až na základe návrhu na vklad vlastníckeho práva zo strany veriteľa.

18. Súpis majetku úpadcu tvorili: parcela U. č. XXXX/X - lesný pozemok o výmere XXXX m² vedený na LV č. XXXX katastrálne územie a obec G., okres Y. v hodnote 15 000,- €, pohľadávka na účte vo I., a. s. s peňažným zostatkom vo výške 7 040,87 €, parcela D. č. XXX/X - lesný pozemok o výmere XXXXXXX m² vedený na LV č. XXXX pre katastrálne územie a obec Y., okres V. v hodnote 350 000,- €, pohľadávka voči Okresnému súdu Trnava sp. zn. 23K/45/2014 titulom vydania preddavku zloženého navrhovateľom na vyhlásenie konkurzu pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu do pokladne súdu vo výške 1 659,70 € a peňažná pohľadávka vo výške 2 410,96 € z titulu neuhradenia alikvotnej časti nájomného voči nájomcovi G. s. r. o., so sídlom V. XXXX/XX, K., F.: XX XXX XXX za prenájom nehnuteľností v zmysle nájomnej zmluvy za obdobie od 01.01.2015 do 14.02.2015.

19. Oznámením o dražbe sp. zn. 43K/45/2014, S1398 datovaným dňom 08.06.2015 správca konkurznej podstaty úpadcu oznámil miesto, dátum a čas konania prvej dražby pozemkov 1 a 2 v katastrálnom území Y., ako aj lesného pozemku v katastrálnom území G., vrátane dvoch termínov obhliadky, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 110/2015, kapitola Konkurzy a reštrukturalizácie dňa 11.06.2015. Písomnosťou zo dňa 03.07.2015 spoločnosť M., s. r. o. požiadala správcu konkurznej podstaty o kópiu znaleckého posudku predmetu dražby (t. j. pozemkov 1 a 2), kúpnej zmluvy na predmet dražby, lesohospodárskeho plánu predmetu dražby a textu nájomnej zmluvy na dobu určitú v trvaní do roku 2044, ako aj plnej moci na vykonanie hĺbkového auditu histórie nadobúdania predmetu dražby od pôvodnej pozemkovoknižnej vložky až po súčasnosť v katastrálnom odbore Okresného úradu Revúca s tým, že správca konkurznej podstaty určí, že záujemca alebo ním poverená osoba môže nahliadať do celého spisu založeného pre predmet dražby, pričom tieto dokumenty pre krátkosť času žiadal zaslať vo forme elektronickej kópie na ním uvedenú elektronickú adresu. Následne správca konkurznej podstaty žiadal od úpadcu a nájomcu platný lesný hospodársky plán pre predmet dražby. Dňa 10.07.2015 pobočka I., a. s. v Trnave potvrdila, že na účet úpadcu bola dňa 08.07.2015 zložená dražobná zábezpeka vo výške 45 750,- € pre predmet dražby - pozemky 1 a 2 v katastrálnom území Y.. Podľa zoznamu účastníkov dražby nehnuteľnosti úpadcu v katastrálnom území Y. vedeným na LV č. XXXX sa dražby zúčastnila jedine spoločnosť E., s. r. o. prostredníctvom konateľa S.. S. E..

20. Z osvedčenia o priebehu dobrovoľnej dražby spísaného do notárskej zápisnice notárom Z.. K. Q., so sídlom notárskeho úradu v Y. č. Nz 24360/2015, N 326/2015, NCRIs 24930/2015 zo dňa 13.07.2015 so začiatkom dobrovoľnej dražby o 9.30 hod. a udelením príklepu vydražiteľovi o 9.37 hod. nehnuteľnosti vo výške najnižšieho podania v sume 350 000,- € nadobudla spoločnosť E., s. r. o., v prospech ktorej bolo vlastnícké právo v katastri nehnuteľností zapísané zápisom Z-XXXX/XXXX zo

dňa 03.08.2015. Oznámením o výsledku dražby sp. zn. 43K/45/2014 S 1398, číslo registrácie NCRIs 24930/2015 datovaným dňa 13.07.2015 správca konkurznej podstaty oznámil vydraženie pozemkov 1 a 2 zverejnením v Obchodnom vestníku 135/2015, kapitola Konkurzy a reštrukturalizácie dňa 16.07.2015. Ešte v ten istý deň dňa 13.07.2015 o 15.44 hod. správca konkurznej podstaty elektronicky oznámil zástupcovi veriteľov Z. H., že na účet úpadcu bola pripísaná aj úhrada celkovej ceny dosiahnutej vydražením od vydražiteľa (č. l. 362 spisu). Potvrdenie banky, že na účet úpadcu bola zložená úhrada ceny dosiahnutej vydražením sa v spise správcu konkurznej podstaty nenachádza. Zástupca veriteľov elektronicky dňa 13.07.2015 o 16.14 hod. požiadal správcu konkurznej podstaty o zostavenie čiastkového rozvrhu výťažku. Výťažok bol dňa 14.07.2015 rozvrhnutý tak, že správca konkurznej podstaty vystavil štyri prevodné príkazy na prevod finančných prostriedkov z účtu úpadcu pre veriteľov Z. H., spoločnosť L. s. r. o., správcu konkurznej podstaty ako odmenu správu zo speňaženia, čiastkový rozvrh úpadcu a Q. Z. P. N..

21. Písomnosťou datovanou dňa 07.03.2016 označenou ako „Žiadosť o vydanie lesných pozemkov do užívania v katastrálnom území Y. - odpoveď“ Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik Banská Bystrica, odštepny závod V. oznámil spoločnosti E. s. r. o. v súvislosti s jej žiadosťou o vydanie lesných pozemkov, t. j. sporných pozemkov 1 a 2 do užívania, že má za to, že tieto pozemky patria do vlastníctva štátu a preto ich žiadosti nie je možné vyhovieť. Súčasne spoločnosť E. s. r. o. žiadali o zosúladienie skutočného stavu so stavom právnym a zabezpečenie zápisu predmetných pozemkov v prospech Slovenskej republiky s upozornením na možnosť podania žaloby na súd. Kúpnu zmluvou zo dňa 12.04.2016 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 02.05.2016 bolo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v celosti prevedené na žalovaného, v prospech ktorého bolo vlastnícke právo zapísané vkladom V-XXX/XXXX zo dňa 09.05.2016.

22. Na základe žiadosti o zápis geometrického plánu XXXXXXXX-XX/XXXX zo dňa 28.10.2016 Z-XXXX/XXXX-pol. XXXX/XXXX bola parcela registra D. č. XXX/X rozdelená na parcely registra U. č. XXXX/X a XXXX, ktoré sú vedené na LV č. XXXX pre katastrálne územie Y.. Na nehnuteľnostiach bolo zriadené záložné právo v prospech I. B. G., a. s. zapísané vkladom V-XXXX/XXXX zo dňa 23.07.2019.

23. Písomnou výzvou zo dňa 10.02.2017 Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik Banská Bystrica, odštepny závod V. oznámil žalovanému, že majú za to, že tieto pozemky patria do vlastníctva štátu a aj žalovaného vyzval na zosúladienie skutočného stavu so stavom právnym a zabezpečenie zápisu predmetných pozemkov v prospech Slovenskej republiky s upozornením na možnosť podania žaloby na súd s tým, že o tejto skutočnosti boli informovaní aj predchádzajúci vlastníci evidovaní na pôvodnom LV č. XXXX.

24. Dňa 15.07.2015 na účet úpadcu A., s. r. o. bola zložená dražobná zábezpeka vo výške 5 875,- € pre predmet dražby - pozemok v katastrálnom území G.. Podľa zoznamu účastníkov dražby nehnuteľnosť úpadcu v katastrálnom území G. vedený na LV č. XXXX sa dražby zúčastnil jedine G. N., nar. XXXX, bytom v X. J. I.. Z osvedčenia o priebehu dobrovoľnej dražby spísaného do notárskej zápisnice notárom Z. K. Q., so sídlom notárskeho úradu v Y. č. Nz 25116/2015, N 334/2015, NCRIs 25676/2015 zo dňa 17.07.2015 so začiatkom dobrovoľnej dražby o 10.00 hod. a udelením príklepu vydražiteľovi o 10.06. hod. boli nehnuteľnosti vo výške najnižšieho podania v sume 15 000,- € nadobudnuté G. N., nar. XXXX bytom v X. J. I.. Oznámením o výsledku dražby sp. zn. 43K/45/2014 S1398, číslo registrácie NCRIs 25676/2015 datovaným dňa 17.07.2015 správca konkurznej podstaty oznámil vydraženie lesného pozemku v katastrálnom území a obci G., oznámenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 140/2015, kapitola Konkurzy a reštrukturalizácie dňa 23.07.2015. Dňa 31.07.2015 pobočka I., a. s. I. N. potvrdila, že na účet úpadcu bola dňa 31.07.2015 v hotovosti vložená suma 13 125,- € s poznámkou vkladateľa úhrada kúpnej ceny - pozemok v katastrálnom území G.. Následne bol výťažok rozvrhnutý.

25. Po rozvrhu výťažku z predaja všetkých nehnuteľností, t. j. nehnuteľností v katastrálnom území Y., aj v katastrálnom území G. bol uznesením Trnava sp. zn. 23K/45/2014 zo dňa 17.09.2015, právoplatným dňa 13.10.2015 zrušený konkurz na majetok úpadcu po splnení konečného rozvrhu. Uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 183/2015, kapitola Konkurzy a reštrukturalizácie dňa 24.09.2015. Následne bol uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 23K/45/2014 zo dňa 02.03.2016, právoplatným dňa 11.03.2016 odvolaný správca konkurznej podstaty úpadcu zo svojej funkcie, uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 48/2016 Konkurzy a reštrukturalizácie dňa 10.03.2016. Písomnosťou

zo dňa 01.04.2016 správca konkurznej podstaty podal na Okresný súd Trnava podnet na zrušenie úpadcu a jeho výmaz z Obchodného registra.

26. Z čiastočného výpisu z LV č. XXXX vedeného pre katastrálne územie a obec G., okres Y. mal súd prvej inštancie ďalej preukázané, že aj pozemok U. č. XXXX/X - lesný pozemok o výmere XXXX m² je aktuálne tiež vo vlastníctve žalovaného v celosti.

27. Na základe takto vykonaného dokazovania s poukazom na ustanovenie § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej aj „C. s. p.“) ustanovenie § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR účinného od 01.03.1945, ustanovenie § 1 ods. 4 a 7 konfiškačného nariadenia, ustanovenie § 1 ods. 12 nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 89/1947 Sb. n. SNR účinného od 30.12.1947, ustanovenie § 134 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník v znení účinnom od 01.01.1992 (ďalej aj „O. z.“) a § 93 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2016 (ďalej aj „ZKR“) súd prvej inštancie dospel k nasledovným záverom:

28. V prvom rade sa súd prvej inštancie vzhľadom na predmet konania, ktorým je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, v zmysle § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku zaoberal procesným predpokladom, podmienkou úspešnosti určovacej žaloby v tomto spore, t. j. danosťou naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení. Uzavrel, že predmetná určovacia žaloba tvorí v danom prípade základ pre usporiadanie právnych vzťahov k nehnuteľnostiam, nakoľko navrhovaný určovací výrok môže odstrániť stav nesúladu skutočného stavu so stavom evidovaným (právnym) v katastri nehnuteľnosti, pričom odstránením tohto nesúladu bude priamo ovplyvnené právne postavenie žalobcu vo vzťahu k týmto nehnuteľnostiam, t. j. práve tento záujem na zosúladení evidencie vo vlastníckych vzťahoch k nehnuteľnostiam so skutočným stavom odôvodňuje naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení a na podanej žalobe.

29. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania zhodne so žalobcom za to, že odvolaniu Dr. X. E. proti konfiškačnému rozhodnutiu predsedníctva SNR č. 21.430/45-I/B zo dňa 19.01.1946, ktorým boli skonfiškované pre účely pozemkovej reformy pozemky 1 a 2 z dôvodu národnosti vlastníka, nebolo vyhovené. Odvolanie podal Dr. X. E. do 30.06.1947 a domáhal sa zrušenia, resp. zmeny konfiškačného rozhodnutia s poukazom na spomínané pripojené podklady, najmä osvedčenie Povereníctva vnútra, že v rokoch 1930 až 1940 sa hlásil k národnosti slovenskej; odvolanie malo byť predsedníctvu Sboru povereníkov predložené Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - sekcia „B“ písomnosťou č. 14.302/48-I-B zo dňa 04.03.1948. Žalovaný nepreukázal opak, t. j. že by odvolaniu vyhovené bolo. Z ustanovenia § 1 ods. 12 konfiškačného nariadenia v znení nariadenia č. 89/1947 Sb. n. SNR súd prvej inštancie vyvodil, že včas podané odvolania predložené predsedníctvu Sboru povereníkov mohol tento Sbor povereníkov preskúmať iba vtedy, ak smerovali proti rozhodnutiam konfiškačnej komisie a nie rozhodnutiam predsedníctva SNR. Majetok Dr. X. E. nebol konfiškovaný rozhodnutím konfiškačnej komisie, ale rozhodnutím predsedníctva SNR. Táto skutočnosť v konaní sporná nebola, preto toto rozhodnutie nemohlo byť ani preskúmané v zmysle § 1 ods. 12 konfiškačného nariadenia. Svedčí o tom aj ďalší a neskorší postup Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - sekcia „B“, ktoré písomnosťou č. 2189/1948 zo dňa 06.04.1948 (t. j. písomnosťou s neskorším dátumom oproti písomnosti datovanej dňom 04.03.1948) v zmysle ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 90/1947 Sb. o provedení knihovního poriadku stran konfiškovaného nepriateľského majetku a o úprave niektorých právnych poměrů vzťahujících sa na pridelený majetok navrhlo Okresnému súdu v Tornali vyznačenie konfiškácie podľa konfiškačného nariadenia pre účely pozemkovej reformy v celosti v príslušných pozemkovoknižných vložkách zapísaných na meno Dr. X. E., vrátane pozemkovoknižnej vložky XXX. Konfiškácia bola vyznačená dňa 13. apríla 1948 pod č. d. 838/1948. Zápis konfiškácie je posledným zápisom v príslušnej pozemkovoknižnej vložke a nenachádza sa v nej ďalší zápis, ktorý by svedčil o zmene alebo zrušení konfiškácie, tak ako tomu bolo pri prvej konfiškácii pri zabraní nehnuteľností Dr. X. E. štátom v zmysle záborového zákona. Súd prvej inštancie podotkol, že v prospech tvrdenia žalobcu, že konfiškačné rozhodnutie nebolo nikdy zákonným spôsobom zrušené a majetok Dr. X. E. bol konfiškovaný v celosti svedčí aj výpis zo zoznamu konfiškovaných majetkov z roku 1949 pre obvod pracovnej skupiny X. zahŕňajúci aj majetok Dr. X. E. a preukazujú to aj ďalšie pozemkovoknižné vložky, a to č. XXX a XXX vedené tiež na meno Dr. X. E., ktoré boli predmetom konfiškácie na základe totožného titulu č. d. 838/1948, pričom na týchto pozemkovoknižných vložkách je tiež vyznačený prídel z roku 1960 s tým, že vlastníctvo svedčí Československému štátu. Všetky tieto

okolnosti podľa súdu prvej inštancie jednoznačne vylučujú, že predmetné konfiškačné rozhodnutie bolo zrušené. Žalovaný tak neunesol dôkazné bremeno ohľadne jeho tvrdení spochybňujúcich konfiškáciu majetku právneho predchodcu žalobcu v priebehu konania, tvrdení o tom, že neboli dané zákonné podmienky pre konfiškáciu majetku.

30. Pokiaľ žalovaný v konaní namietal, že sporné konfiškačné rozhodnutie nebolo zo strany žalobcu v konaní predložené, k tomu súd prvej inštancie uviedol, že od vydania konfiškačného rozhodnutia podľa konfiškačného nariadenia sa na jeho základe žalobca, resp. jeho právny predchodca od roku 1946 považoval viac ako 60 rokov za vlastníka nehnuteľností. Mal za to, že právna istota osôb, ako aj zachovanie nevyhnutnej autority štátu vyžadujú, aby právoplatné rozhodnutie správneho orgánu, resp. dosiať účinný právny predpis, ktorý je súčasťou slovenského právneho poriadku, na základe ktorých určitá osoba nadobudla alebo bola zbavená vlastníctva k veci, bolo nespochybniteľnou právnou skutočnosťou majúcou účinky do budúcnosti a to bez ohľadu na to, či písomné vyhotovenie takéhoto aktu existuje. V opačnom prípade by bolo možné po neprimerane dlhej dobe narušiť tak niekoľko desaťročí trvajúci právny stav. Plynutie času je tak závažnou skutočnosťou, ktorej treba priznať faktické účinky. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/12/2014 zo dňa 29.09.2015.

31. K obrane žalovaného, že Československý štát nenadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, pretože toto v jeho prospech nebolo po konfiškácii zavkladované, právny predchodca žalobcu ani samotný žalobca teda neboli nikdy zapísaní v pozemknoknižnej vložke ako vlastníci nehnuteľností v časti B - Vlastníci, súd prvej inštancie uviedol, že aj túto považuje za nedôvodnú. Bol názoru, že konfiškácia nastala ex lege a súčasne ex tunc, čo vyplýva z právnej povahy § 1 ods. 1 konfiškačného nariadenia „S okamžitou platnosťou a bez náhrady sa konfiškuje...“, teda nevyžadovalo sa v každom jednotlivom prípade vydanie deklaratorného aktu potvrdzujúceho konfiškáciu. Administratívne rozhodnutie o tom, či spadá určitá osoba (jej majetok) pod konfiškačný režim bolo potrebné len vtedy, ak nastala pochybnosť, či sú splnené podmienky pre konfiškáciu majetku. Konfiškačné dekréty teda ex lege založili právny dôvod nadobudnutia vlastníctva, štát konfiškáciou nadobudol vlastníctvo ipso iure, t. j. bez intabulácie. Právnym titulom prechodu nebol správny akt, ale konfiškačné nariadenie samotné. Teda už nadobudnutím účinnosti konfiškačného nariadenia došlo k zákonnému prechodu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam na Československý štát, pričom vyznačená konfiškačná poznámka v príslušnej pozemkovoknižnej vložke len konfiškáciu deklarovala. Konfiškácia vyvolala absolútny zánik vlastníctva Dr. X. E. ako dovtedajšieho vlastníka a súčasne nové originárne nadobudnutie vlastníctva novým vlastníkom, v danom prípade Československým štátom. Súd prvej inštancie podotkol, že žalovaný v priebehu konania ani nespochybňoval, že majetok Dr. X. E. bol zo strany právneho predchodcu žalobcu, teda Československého štátu prevzatý do držby a užívania úžitku.

32. K podpornej obrane žalovaného, že jeho právnemu predchodcovi svedčí vydržací titul už od roku 2001, nakoľko žalobca priamo participoval pri zápise vlastníckeho práva v prospech právneho predchodcu žalovaného v procese vyhotovenia zjednodušeného registra pôvodného stavu, ako aj zhotovenia registra obnovenej evidencie pozemkov súd prvej inštancie uviedol, že pri týchto procesoch dochádzalo v dôsledku nedostatočne zistených podkladov k chybám a právny stav vyplývajúci z novozaloženého listu vlastníctva v rámci týchto pozemkových úprav v mnohých prípadoch nezodpovedal stavu skutočnému. Dôvodom je skutočnosť, že katastre nehnuteľností nekontrolujú správnosť a úplnosť podkladov pre vyhotovenie ZRPS či ROEP a kvalita vyhotovenej evidencie preto nie je spoľahlivá. K takémuto pochybeniu zjavne došlo aj v prejednávanej veci, lebo napriek tomu, že v pozemkovoknižnej vložke č. XXX pre katastrálne územie Y. bola pod č. d. 838/1948 poznamenaná konfiškácia majetku podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR pre účely pozemkovej reformy, v rámci pozemkových úprav bol na novozaloženom LV č. XXXX, na ktorom bola evidovaná parcela D. č. XXX/X vzniknutá z pôvodnej parcely mpč. XXX/a nesprávne ako vlastníkom uvedený pôvodný vlastník Dr. X. E.. Na riešenie týchto pochybení je daná príslušnosť súdov v civilnom sporovom konaní, nakoľko tak v zmysle zákona č. 330/1991 Zb., ako aj zákona č. 180/1995 Z. z. sa vlastníctvo nenadobúdalo, ale iba sa zisťovali dostupné údaje o právnych vzťahoch a na ich základe sa zostavoval register obnovenej evidencie pozemkov (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/12/2014 zo dňa 29.09.2015).

33. Súd prvej inštancie bol názoru, že domnelým (putatívny) titulom nadobudnutia vlastníctva v tomto prípade, z ktorého možno odvodzovať vydržanie nehnuteľností, je osvedčenie o dedičstve vydané Z.. S.

V., notárom, J. úrad so sídlom v V. sp. zn. XD/XXX/XXXX, O. XXX/XXXX zo dňa 18.09.2016, právoplatné dňa 03.10.2016. Notár vychádzal z nesprávneho zápisu na LV č. XXXX pre katastrálne územie Y.. Na základe tohto domnelého titulu nadobudnutia vlastníctva v dedičskom konaní pozemky 1 a 2 v celosti nadobudol Dr. Q. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom USA ako jediný dedič zo zákona. Jedná sa o domnelý nadobúdací titul preto, že pozemky 1 a 2 v čase smrti poručiteľa Dr. X. E. objektívne nepatrili do jeho majetku.

34. Súd prvej inštancie poukázal na zásadu rímskeho práva „nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet“, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám. Preto následnú kúpnu zmluvu, na základe ktorej pozemky 1 a 2 od Dr. Q. E. nadobudla obchodná spoločnosť L.. spol. s r. o., považoval za absolútne neplatnú (s poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/245/2019 zo dňa 29.09.2020) a tým pádom za neplatný aj ďalší nadobúdací titul, na základe ktorého malo dôjsť k zmene vlastníckeho práva zo spoločnosti L.. spol s r. o. na spoločnosť A., s. r. o.

35. Žalovaný teda mohol nadobudnúť vlastnícke právo k pozemkom 1 a 2 na základe domnelého nadobúdacieho titulu iba vydržaním. S poukazom na právnu úpravu vydržania za uhorského práva platného na území Slovenska až do roku 1950, v Občianskom zákonníku č. 141/1950 Zb. účinnom od 01.01.1951 a v Občianskom zákonníku č. 40/1964 Z. z. účinnom od 01.01.1992 súd prvej inštancie dôvodil, že predpokladom vydržania musí byť medziiným aj zistenie, že počas vydržacej doby držiteľ skutočne bol, teda nie iba mohol byť so zreteľom na všetky okolnosti, dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/271/2007, 5Cdo/49/2010 a 3Cdo/12/2010. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná z objektívneho hľadiska, t. j. či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu od každého subjektu požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľností, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí domnelý (putatívny) právny dôvod. Ide však o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu takýto právny titul svedčí. Predpokladom presvedčenia nadobúdateľa je skutočnosť, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje, preto považuje sa za držiteľa oprávneného. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré svedčia v prospech oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol, či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdací titul, ktorým môže byť právny úkon, ktorým sa prevádza vec na iného vlastníka, prípadne vec prechádza do vlastníctva iného vlastníka, takýmto je napríklad konfiškačné rozhodnutie. Subjektívny pocit držiteľa teda nemôže byť sám o sebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/260/2008 z 10.12.2008 a rozhodnutie NS ČR sp. zn. 26Cdo/4024/2010 zo dňa 16.11.2011. Preukázanie okolností preukazujúcich dobromyseľnosť, na ktorú sa nahliada z objektívneho hľadiska je procesnou povinnosťou toho, kto sa dovoľáva pre neho priaznivých záverov vyplývajúcich z vydržania vlastníckeho práva (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22Cdo/769/2010 zo dňa 26.09.2011). O dobromyseľnosti držiteľa nemožno hovoriť v okamihu, keď sa zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec po práve patrí. V danom okamihu jeho dobromyseľnosť zaniká, v dôsledku čoho dochádza k zastaveniu vydržacej doby. Samotné oznámenie o neoprávnenosti držby môže mať za následok zastavenie vydržacej doby iba výnimočne a to v spojení so stratou dobrej viery držiteľa. Otázka existencie dobrej viery sa teda posudzuje podľa toho, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú možno od neho požadovať, nemal a nemohol mať pochybnosti, že mu vec patrí.

36. Vychádzajúc z týchto téz súd prvej inštancie dospel k záveru, že osvedčenie o dedičstve, od ktorého právni predchodcovia žalovaného mohli odvodzovať svoju dobrú vieru k oprávneniu užívať spornú nehnuteľnosť a prípadne k nej nadobudnúť vlastnícke právo bolo vydané už počas účinnosti Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení účinnom od 01.01.1992, preto podmienky pre vydržanie je potrebné skúmať podľa tohto právneho predpisu. Súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade nemohlo dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva právnymi predchodcami žalovaného pre nesplnenie všetkých zákonom vyžadovaných podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, nakoľko potom, čo bol právnenému predchodcovi žalovaného - spoločnosti L.. spol. s r. o. doručený list zo strany Lesov Slovenskej republiky, štátny podnik datovaný dňom 14.07.2014 (pričom toto žalovaný

ani nerozporoval), nemohol byť právny predchodca žalovaného so zreteľom na všetky okolnosti ďalej dobromyseľný, že mu vec patrí. Svedčí tomu aj skutočnosť, že dňa 15.12.2014 táto spoločnosť, ktorej v tom čase jediným spoločníkom bol žalovaný, uzavrela kúpnu zmluvu so spoločnosťou A., s. r. o. o odplatnom prevode vlastníckeho práva k pozemkom 1 a 2. Žalovaný sa teda v roku 2014 na základe výzvy Lesov SR, štátny podnik zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli u neho vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec po práve patrí, keďže sa tak dialo opakovane (prvýkrát výzva zo dňa 06.05.2014), preto dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovaného v roku 2014 nepochybne zanikla. Právny predchodca žalovaného - spoločnosť L.. spol. s r. o. teda mohla byť objektívne dobromyseľná iba v dobe od roku 2006 - nadobudnutie vlastníckeho práva na základe domnelého nadobúdacieho titulu - osvedčenia o dedičstve do roku 2014, teda po dobu 8 rokov, čo znamená, že táto obchodná spoločnosť a právny predchodca žalovaného nevykonával oprávnenú držbu pozemkov 1 a 2 po zákonom stanovenú dobu 10 rokov, preto nemohli byť splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným pozemkom 1 a 2 zo strany právneho predchodcu žalovaného vydržaním.

37. Napokon mal súd prvej inštancie za to, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva právnym predchodcom žalovaného - spoločnosťou E., s. r. o. nemohlo dôjsť ani odplatným prevodom sporných nehnuteľností zapísaných do súpisu majetku úpadcu A., s. r. o. v rámci konkurznej dražby podľa ZKR ako originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, ktorý umožňuje nadobudnúť vlastníctvo k veci aj od nevlastníka, čím sa prelamuje zásad „nemo plus iuris“, nakoľko tento prevod je platný v zmysle § 93 ods. 3 ZKR len vtedy, ak nie je splnená podmienka, že kupujúci vedel alebo musel vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu nie je vlastníkom veci. Súd prvej inštancie bol názoru, že kupujúci vedel alebo musel vedieť, že úpadca nie je vlastníkom veci, pretože z vykonaného dokazovania vyvodil, že vydražiteľ - spoločnosť E., s. r. o. pri odplatnom prevode vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam zapísaným do súpisu majetku pri konkurznej dražbe realizovanej v rámci konkurzu spoločnosti A., s. r. o. ako úpadcu musel vedieť, že úpadca nie je vlastníkom veci hneď z viacerých dôvodov. N. A., s. r. o. vznikla 20.11.2014. Návrh na vyhlásenie konkurzu podala samotná spoločnosť ako dlžník už písomným podaním zo dňa 22.12.2014 doručeným Okresnému súdu Trnava dňa 23.12.2014 z dôvodu svojho predĺženia v zmysle § 3 ods. 3 ZKR, podľa ktorého predĺžený je ten, kto má viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho splatných záväzkov presahuje hodnotu jeho majetku. Teda už mesiac po svojom vzniku a potom, čo spoločnosť A., s. r. o. dňa 15. decembra 2014 uzavrela kúpnu zmluvu so spoločnosťou L.. spol. s r. o. na pozemky 1 a 2 za kúpnu cenu 350 000,- € a to v čase, keď spoločnosť L.. spol. s r. o. už mala vedomosť o spornosti vlastníckeho práva týchto pozemkov, navyše v čase, keď žalovaný bol v tejto spoločnosti jediný spoločník (od 12.12.2014 do 11.07.2016). Konečný zoznam veriteľov úpadcu okrem spoločnosti L.. spol. s r. o. tvoril tiež Q. Z. P. N., t. j. žalovaný v postavení fyzickej osoby podnikateľa, Z. H. a konateľ samotného úpadcu Z. N., ktorého pohľadávka z titulu hotovostnej bezúročnej pôžičky vo výške 8 200,- € bola pôvodným správcom konkurznej podstaty úspešne popretá. Bolo preukázané, že pohľadávky Z. H., ako aj spoločnosti L.. spol. s r. o. vznikli na základe kúpnych zmlúv ako nadobúdacích titulov vlastníckeho práva úpadcom, k lesným pozemkom a to kúpnej zmluvy zo dňa 25.11.2014 k lesnému pozemku v katastrálnom území G. (vklad vlastníckeho práva bol povolený na základe zrýchleného vkladu zo dňa 26.11.2014 pod V XXXX/XXXX) a kúpnej zmluvy datovanej dňa 15.12.2014 k pozemkom 1 a 2 v katastrálnom území Y. (iba tri dni potom, čo sa žalovaný stal spoločníkom spoločnosti L.. spol. s r. o.). Po tom, čo bol konkurz vyhlásený na majetok úpadcu uznaný za malý, dňa 15.05.2015 spoločnosť L.. spol. s r. o. podala návrh na vklad vlastníckeho práva k pozemkom 1 a 2, ktorý bol povolený dňa 18.05.2015 pod V-XXX/XXXX, v dôsledku čoho bola doplnená súpisová zložka všeobecnej podstaty majetku o novú súpisovú zložku majetku úpadcu, t. j. o sporné pozemky 1 a 2. Navyše nečinnosť úpadcu, ktorá spočívala v nezabezpečení prevodu vlastníckeho práva k predmetným pozemkom, ktorý bol uskutočnený až návrhom na vklad vlastníckeho práva zo strany veriteľa a v nezabezpečení zriadenia zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva odôvodňovala pre veriteľa, t. j. pre spoločnosť L.. spol. s r. o. vznik ďalšieho nároku na zaplatenie zmluvných pokút z titulu porušenia zmluvných záväzkov v celkovej výške 650 000,- €. Dražba pozemkov 1 a 2, ako aj pozemku v katastrálnom území G. bola úspešná už v prvom kole, v oboch prípadoch boli nehnuteľnosti vydražené vo výške najnižšieho podania. Pozemky 1 a 2 vydražila spoločnosť E., s. r. o. ako jediný účastník dražby dňa 13.07.2015, pričom uvedená spoločnosť vznikla iba dňa 10.06.2015, t. j. mesiac pred dražbou a jej základné imanie bolo vo výške 5 000,- €. Dané nehnuteľnosti však bola schopná vydražiť za sumu 350 000,- €. Kúpnu zmluvu zo dňa 12.04.2016 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 02.05.2016 spoločnosť E., s. r. o. sporné pozemky následne previedla na žalovaného Q. Z.. Dňa 21.04.2017 spoločnosť E., s. r. o. zanikla, bola vymazaná z Obchodného registra na základe dobrovoľného výmazu. Obdobne parcela CKN číslo XXXX/X - lesný pozemok v katastrálnom území G. evidovaný na LV č. XXXX bol

vydražený treťou osobou - fyzickou osobou G. N. ako jediným účastníkom dražby dňa 17.07.2015. Podľa čiastočného LV č. XXXX aktuálnym vlastníkom predmetného lesného pozemku v katastrálnom území G. je tiež žalovaný Q. Z.. Súd prvej inštancie vzhliadol personálne prepojenie žalovaného tak na spoločnosť L.. spol. s r. o., ako aj na spoločnosť A., s. r. o. a to v tom, že žalovaný bol jediným spoločníkom spoločnosti L.. spol. s r. o. v čase prevodu nehnuteľností na spoločnosť A., s. r. o. a sídlom úpadcu A., s. r. o. bola adresa X. XXX, ktorá je adresou trvalého bydliska brata žalovaného Z.. S. Z., stotožneného podľa jeho občianskeho preukazu predloženého súdu na pojednávaní dňa 14.09.2020. Napriek nie zanedbateľnej výške najnižšieho podania a výške dražobnej zábezpeky, ktorá niekoľkokrát prevyšovala výšku základného imania obchodnej spoločnosti E., s. r. o. (vydražiteľa), ktorá vznikla a bola zapísaná do Obchodného registra iba niekoľko dní pred samotnou dražbou pozemkov 1 a 2, táto spoločnosť na rozdiel od spoločnosti M., s. r. o. pred samotnou dražbou sa ani len elektronicky nezaujímala o kópiu znaleckého posudku predmetu dražby, či kúpnu zmluvu na predmet dražby alebo lesohospodársky plán predmetu dražby, text nájomnej zmluvy uzavretej na dobu určitú od spoločnosti G., s. r. o. v trvaní do roku 2044. Taktiež nežiadala správcu konkurznej podstaty ani o udelenie plnej moci na vykonanie hĺbkového auditu histórie nadobudnutia predmetu dražby od pôvodnej pozemkovknižnej vložky až po súčasnosť na katastrálnom odbore Okresného úradu Revúca a neprejavila ani záujem o ohliadku predmetu dražby na mieste samom. V neposlednom rade všetky nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom dražieb v rámci konkurzu úpadcu, či už sporné pozemky 1 a 2 alebo lesný pozemok v katastrálnom území G., sú dnes vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie považoval postup podľa § 93 ods. 3 ZKR za účelový v snahe dosiahnuť originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva v rámci konkurzu umožňujúci nadobudnúť vlastníctvo k veci aj od nevlastníka. Vyššie uvedené časové súvislosti a postupnosť jednotlivých právnych úkonov dotknutých obchodných spoločností od roku 2014, kedy Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik vyzvali právneho predchodcu žalovaného spoločnosť L.. spol. s r. o. na zosúladenie skutočného stavu so zápisom v evidencii nehnuteľností, ako aj personálne prepojenie dotknutých obchodných spoločností s osobou žalovaného a konečné nadobudnutie vlastníckeho práva k pozemkom 1 a 2 do výlučného vlastníctva žalovaného ako fyzickej osoby viedli súd prvej inštancie k záveru, že minimálne spoločnosť E., s. r. o. ako vydražiteľ sporných pozemkov 1 a 2 v rámci konkurzu spoločnosti A., s. r. o. vedela, resp. musela vedieť, že úpadca nie je vlastníkom nehnuteľností, a preto v danom prípade nemohlo dôjsť k prelomeniu zásady „nemo plus iuris“. Preto následne spoločnosť E., s. r. o. nemohla platne previesť na žalovaného kúpnu zmluvu zo dňa 12.04.2016 v znení jej Dodatku č. 1 zo dňa 02.05.2016 vlastnícke právo k pozemkom 1 a 2. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo/12/2011 zo dňa 29.04.2011, podľa ktorého „platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, toto právo nikdy nenadobudol a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť“.

38. Súd prvej inštancie napokon na základe okolností prejednávaneho prípadu nezhliadol ani dobrú vieru u žalovaného ohľadne nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - pozemkom 1 a 2 do jeho výlučného vlastníctva v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016, ktorá by zakladala poskytnutie ochrany jeho vlastníckemu právu. Preto trval na uplatnení už spomínanej zásady „nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet“, aj keď sa to z pohľadu žalovaného môže javiť ako nespravodlivé. Súd prvej inštancie záverom zdôraznil, že základnou hodnotu práva je spravodlivosť. Už v myšlienke rímskeho právnika Ulpiana: „Juris praecepta sunt haec: honeste vivere, alterum non laedere, suum cuique tribuere“ bola popri prvých dvoch princípoch čestne žiť, nikomu neškodiť, obsiahnutá ako jedna z troch základných princípov práva aj distributívna spravodlivosť každému dať, čo mu patrí. Z distributívnej spravodlivosti vyplýva základná norma všetkej nielen súdnej rozhodovacej činnosti spočívajúca v povinnosti podobné prípady posudzovať podobne a rozdielne prípady posudzovať rozdielne.

39. Súd prvej inštancie uzavrel, že v kontexte uvedeného s poukazom na hodnotenie dôkazov jednotlivo a v ich vzájomných súvislostiach dôvodne podanej žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

40. O nároku žalobcu na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C. s. p. podľa pomeru úspechu strán sporu vo veci, nakoľko žalobca mal vo veci plný úspech. Dodal, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie a jeho doplnenie žalovaný. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C. s. p., t. j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

42. Porušenie práva na spravodlivý proces videl žalovaný v prvom rade v tom, že napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavky riadneho odôvodnenia, je nepreskúmateľný, existuje nesúlad medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, nastala situácia, keď právne závery súdu nevyplývajú zo skutkových zistení. Poukázal na ustanovenie § 220 ods. 2 C. s. p. pojednávajúce o náležitostiach odôvodnenia rozsudku a zdôraznil, že v zmysle konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia považovať za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Mal za to, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal so zásadnými argumentami žalovaného, ktoré spochybňujú uplatnený nárok žalobcu. Na jednej strane súd prvej inštancie konštatuje, že na konfiškáciu nebolo potrebné rozhodnutie, lebo nastala ex lege, administratívne rozhodnutie je potrebné len ak je konfiškácia sporná, na druhej strane mal súd prvej inštancie za preukázané, že právny predchodca žalovaného namietal konfiškáciu a založil jej spornosť, súd prvej inštancie navyše nevyžadoval písomné vyhotovenie aktu - konfiškačného rozhodnutia, nakoľko argumentoval tým, že autorita štátu vyžaduje, aby bolo rozhodnutie správneho orgánu nespochybniteľnou právnou skutočnosťou.

43. Súd prvej inštancie ďalej bez akejkoľvek relevantnej právnej úvahy konštatuje, že konfiškácia nevyžadovala intabuláciu. Taktiež neuvádza žiadne dôkazy ani právny základ pre obsah jeho tvrdenia, že súčasný kataster nehnuteľností neodráža reálny stav vlastníctva pozemkov a spochybňuje štátom garantované procesy pozemkových úprav a ROEP.

44. Ďalej žalovaný súdu prvej inštancie vyčítal, že uprednostňuje zásadu nemo plus iuris nad ochranu právnej istoty a dobrej viery nadobúdateľov a to aj v prípadoch, ktoré sa môžu javiť nespravodlivé, pričom odkazuje na údajné závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/245/2019 zo dňa 29.09.2020.

45. Ďalší rozpor v odôvodnení súdu prvej inštancie videl žalovaný v tom, že na jednej strane konštatuje, že samotné oznámenie o neoprávnenosti držby môže mať za následok zastavenie vydržacej doby iba výnimočne, na strane druhej tvrdí, že púhe oznámenie žalobcu spoločnosti L.. spol. s r. o. zo dňa 14.07.2014 mal bez ďalšieho za následok zánik dobromyseľnosti spoločnosti L.. spol. s r. o.

46. Napokon za nedostatočne odôvodnený považoval žalovaný aj záver súdu prvej inštancie, že minimálne spoločnosť E., s. r. o. ako vydražiteľ musela vedieť, že úpadca A., s. r. o. nie je vlastníkom nehnuteľností. Tento záver zakladá na skutočnostiach, ktoré nie sú spôsobilé preukázať čo i len potenciálnu vedomosť E., s. r. o. o tom a bez akejkoľvek logickej súvislosti odvodzuje súd túto údajnú vedomosť spoločnosti E., s. r. o. z úkonov tretích osôb. Zjavné dôkazné medzery sú vyplňané púhou špekuláciou súdu prvej inštancie, ktorá sa neopiera o vykonané dokazovanie.

47. Za nesprávne skutkové zistenie súdu prvej inštancie považoval žalovaný konfiškáciu majetku X. E., pretože žalobca nepreukázal existenciu konfiškačného rozhodnutia. Žalobca predložil len indikatívne (súvisiace) listiny, ktoré vytvárajú len určitú možnosť konfiškácie. Súd prvej inštancie na jednej strane nevyžadoval od žalobcu preukázanie existencie konfiškačného rozhodnutia odôvodňujúc to princípom právnej istoty a tým, že konfiškácia nastala ex lege, potreba administratívneho rozhodnutia je daná len v prípade spornej konfiškácie, na druhej strane od žalovaného vyžadoval preukázanie existencie rozhodnutia o odvolaní X. E. proti konfiškačnému rozhodnutiu za účelom preukázania zrušenia konfiškačného rozhodnutia. Nie je zjavné, prečo premisu autority štátu a akcent na právnu istotu súd prvej inštancie neopakuje a neaplikuje aj na proces ZRPS a účasť predstaviteľov štátu (žalobcu a konajúcich orgánov) pri jej posudzovaní skutkových okolností súvisiacich so zápisom právnych predchodcov žalovaného do katastra nehnuteľností. Žalovaný preto vyjadril názor, že súd prvej inštancie selektívne pristupuje k typovo rovnakým dôkazom a priznáva im rozdielnú váhu, čo je v rozpore so zásadou rovnosti strán uvedenou v článku 6 základných princípov C. s. p. Aj v tom videl žalovaný

arbitrárnosť rozsudku s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 35/2012 zo dňa 19.01.2012, podľa ktorého: „nesprávne rozloženie dôkazného bremena spravidla vedie k diametrálne odlišnému výroku rozhodnutia. Za určitých okolností môže byť potom táto procesná chyba vo svojich účinkoch prejavom svojvôle, t. j. arbitrárnosti zo strany konajúceho súdu, ktorý napríklad neúmerne zaťaží dôkazným bremenom jedného účastníka, nesprávne uplatní jeho zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena a následne rozhodne v neprospech tohto účastníka“. Žalovaný považoval za rozhodujúce, že preukázal podanie odvolania, teda suspenziu konfiškačného rozhodnutia, čo nie je medzi stranami sporné. V priebehu celého konania nebol predložený žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval zamietnutie odvolania. Takto mal súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného skutkový stav uzavrieť. Poukázal na stanovisko Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - sekcia „B“ Bratislava v liste č. 14.302/48-I/B zo 04.03.1948, kde explicitne potvrdil, že odvolanie bolo prípustné a dôvodné a preto rozhodnutie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť.

48. Súd prvej inštancie ďalej nevenoval vôbec pozornosť argumentácii žalovaného o potrebe vecnoprávneho úkonu, t. j. intabulácie v rozhodnom čase na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, t. j. že konfiškácia (titulus) a intabulácia (modus) sa nevylučujú, ale sa aplikujú súčasne, komplementárne. Súd v tejto otázke presvedčivo nezdôvodňuje jeho názor o konfiškácii ex lege s poukazom na konkrétne dôkazy a právne predpisy. Obmedzuje sa len na sémantický a subjektívny výklad, ktorý je z povahy práva na spravodlivý proces neprípustný. Z ničoho nevyplýva, že právna úprava konfiškácie bola nadradená právnej úprave nadobúdania nehnuteľností intabuláciou. Ďalej žalovaný namietal, že keďže konfiškácia bola sporná, nakoľko ju Dr. X. E. napadol, podľa vlastnej argumentácie súdu prvej inštancie by táto skutočnosť mala založiť povinnosť vydať administratívny akt, ktorý by konfiškáciu založil. Keďže existencia konfiškačného rozhodnutia preukázaná nebola, nemohlo dôjsť platne ku konfiškácii.

49. Podľa žalovaného je názor súdu prvej inštancie, že konfiškácia nastáva ex lege a ex tunc dňom účinnosti nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v priamom rozpore so znením § 1 ods. 7 tohto nariadenia, podľa ktorého rozhodnutím predsedníctva Slovenskej národnej rady podľa § 6 považuje sa majetok takejto osoby za skonfiškovaný podľa ods. 1 alebo 2 dňom účinnosti tohto nariadenia. Proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť na Najvyšší správny súd sa nepripúšťa. Podľa žalovaného pre účinnú konfiškáciu boli teda potrebné dve samotné právne skutočnosti, účinnosť nariadenia a rozhodnutie predsedníctva SNR o tom, ktoré osoby treba považovať okrem iného za maďarskej národnosti. Žalobca nepreukázal, že Dr. X. E. bol právoplatne považovaný za osobu s maďarskou národnosťou a súd v tomto smere nevykonal žiadne relevantné dokazovanie. Žalovaný taktiež nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že rozhodnutia predsedníctva SNR nemožno podľa nariadenia napadnúť, možno napadnúť len rozhodnutia konfiškačnej komisie podľa § 1 ods. 6 nariadenia, t. j. rozhodnutie o tom, ktoré osoby podliehajú konfiškácii. Podľa žalovaného však existoval všeobecný predpis, na základe ktorého bolo možné podať opravný prostriedok aj voči rozhodnutiu predsedníctva SNR. Žalovaný v odvolaní tvrdil, že preukázal, že Dr. X. E. sa v rozhodnom čase hlásil k slovenskej národnosti a spravoval v politickej a náboženskej oblasti spôsobom, ktorý nepripúšťa konfiškáciu, pričom nevyhnutnou podmienkou pre konfiškáciu bola príslušnosť k maďarskej národnosti v zmysle § 1 ods. 1 konfiškačného nariadenia. Ak teda neboli splnené fundamentálne podmienky na konfiškáciu, je na žalobcovi, aby preukázal opak, čo sa však nestalo. Žalovaný mal teda za to, že žalobca nenavrhol ani neoznačil dôkaz, ktorý by preukazoval skutočnosť, že Dr. X. E. bol osobou, ktorej majetok podliehal konfiškácii v zmysle nariadenia. Naproti tomu žalovaný preukázal, že rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť a že neboli splnené podmienky na samotnú konfiškáciu.

50. Žalovaný ďalej nesúhlasil so spochybňovaním procesu ZRPS a ROEP zo strany súdu prvej inštancie. Považoval za neprípustné spochybňovať základnú dôveru verejnosti voči štátu a štátom garantovaným procesom, vyjadrenia súdu podľa neho nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v obsahu súdneho spisu a sú v rozpore so zásadou hodnovernosti údajov katastra. Súdu neprináleží vo všeobecnosti a bez dôkazov hodnotiť štátom garantované procesy pozemkových úprav a ROEP ako nespoľahlivé, výsledky takýchto konaní sú ipso iure záväzné a hodnoverné erga omnes, pokiaľ sa v konkrétnom prípade zákonom predpísaným spôsobom nepreukáže opak. Preto nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie o nemožnosti počítania vydržacej doby od roku 2001, kedy bol na LV č. XXXX zapísaný ako vlastník pozemkov Dr. X. E.. Súd prvej inštancie sa podrobne nezaoberal a nešetril, prečo a za akých okolností bol takýto zápis uskutočnený a že sa tak stalo aj za pričinenia žalobcu a s jeho súhlasom. Žalobca, voči ktorému žalovaný uplatňuje dobromyseľnosť svojich právnych predchodcov mal vedomosť a súhlasil so

zápisom Dr. X. E. na LV č. XXXX, čím podľa žalovaného potvrdil dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovaného už od roku 2001, preto sa nemôže úspešne brániť údajnou nedobromyseľnosťou právneho predchodcu žalovaného v roku 2001, ak bol viac ako 17 rokov nedbalý. Žalobcom je totiž štát, nie je rozhodujúce, kto za neho na základe právnych predpisov koná. Štátny orgán teda vykonával a garantoval pozemkové úpravy vrátane ZRPS a to aj za účasti a pričinenia Lesov Slovenskej republiky, štátny podnik. Štátny orgán vykonával a garantoval ROEP tiež za pričinenia Lesov Slovenskej republiky, štátny podnik, štátny orgán potvrdil nadobudnutie vlastníctva právnym predchodcom žalovaného v dedičskom konaní, vykonal všetky potrebné zápisy v katastri nehnuteľností, štát si prostredníctvom Lesov Slovenskej republiky, štátneho podniku prenajal nehnuteľnosti od žalovaného a platil za to žalovanému nájomné a právni predchodcovia žalovaného boli zapísaní ako vlastníci nehnuteľností na základe priameho konania žalobcu a nepochybne dobromyseľne. Štát nepochyboval o vlastníckom práve právnych predchodcov žalovaného minimálne od roku 1997, kedy aktívne participoval na procese pozemkových úprav, to zároveň potvrdzuje objektívnu dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovaného, teda štát konal ako nedbalý vlastník minimálne od roku 1997 a prvým kvalifikovaným úkonom žalobcu v tejto veci bolo až podanie žaloby v roku 2018. Podľa žalovaného, ak aj žalobca užíval predmetné nehnuteľnosti, vystupoval len ako detentor, neprevzal pozemky do držby a úžitku, ako to tvrdí súd prvej inštancie. Aj prípadnú držbu nehnuteľností žalobcom je tak potrebné pričítať právnym predchodcom žalovaného.

51. Pokiaľ súd prvej inštancie s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/245/2019 zo dňa 29.09.2020 uprednostnil zásadu nemo plus iuris nad ochranou dobrej viery nadobúdateľa, žalovaný mal za to, že uvedené rozhodnutie len odkazuje na skoršiu prekonanú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutú v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 50/2010. Táto judikatúra je prekonaná najmä rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 549/2015, ktoré favorizuje právnu istotu a ochranu dobrej viery. Podľa žalovaného všeobecné súdy, ako aj Ústavný súd Slovenskej republiky presadzujú názorový posun, podľa ktorého je ochrana dobrej viery nadobúdateľa postavená minimálne na roveň zásade nemo plus iuris a v prípade kolízie týchto princípov sa favorizuje dobromyseľný nadobúdateľ, najmä ak bol vlastník nedbalý. V tomto prípade bol štát nedbalý vlastník v rokoch 1997 až 2018. Podľa žalovaného v rozsudku absentuje akékoľvek odôvodnenie, prečo sa súd prvej inštancie bez ďalšieho priklonil k zásade „nemo plus iuris“ a nezohľadnil značný judikatórny posun v prospech dobromyseľnosti a na úkor doktríny nemo plus iuris, čím taktiež porušil právo žalovaného na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu Českej republiky sa žalovaný v ďalšom texte odvolania podrobne venoval problematike kolízie dvoch ústavných hodnôt - princípu ochrany dobrej viery nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka v prospech dobrej viery nadobúdateľa vyplývajúcej z verejnoprávnej evidencie v katastri nehnuteľností. Hodnovernosť údajov katastra nehnuteľností má charakter právnej domnienky, podľa ktorej sú príslušné údaje katastra nehnuteľností správne, čím sa vo svojej podstate má garantovať zvýšený stupeň súladu skutočného a právneho stavu, hodnovernosť údajov katastra, dôvera v ich správnosť je vyjadrená v § 70 katastrálneho zákona. Zásadu nemo plus iuris je tak možné prelomiť princípom dobrej viery chrániacim účastníkov súkromnoprávných vzťahov, ktorý je obsiahnutý v princípe právneho štátu ako jednom z nosných princípov celého právneho poriadku Slovenskej republiky. Princíp dobrej viery podľa žalovaného platí aj v občianskom práve ako princíp všeobecný bez ohľadu na to, že je v Občianskom zákonníku výslovne upravený iba ad hoc.

52. Žalovaný trval na tom, že jeho dobromyseľnosť, resp. jeho právnych predchodcov je objektívne daná, odvíjala sa od garancií štátu a štátom riadených procesov, ako aj od garancií obsiahnutých v prevodných zmluvách. Tvrdenia súdu prvej inštancie, že oznámenie o neoprávnenosti držby môže mať za následok zastavenie vydržacej doby iba výnimočne v spojení so stratou dobrej viery držiteľa a že zaslanie jednoduchého oznámenia doručeného spoločnosti L.. spol. s r. o. malo bez ďalšieho za následok zánik dobrej viery uvedenej spoločnosti považoval žalovaný za vzájomne protirečivé. Mal za to, že toto oznámenie nebolo kvalifikovaným úkonom, ktorý by bol objektívne spôsobilý vytvoriť pochybnosť o vlastníckom práve uvedenej spoločnosti. Jednoduché tvrdenia nemôžu vyvolať objektívnu pochybnosť o vlastníckom práve s poukazom na vyššie spomínané garancie, ktorými L.. spol. s r. o. objektívne disponovala. Hodnovernosť tvrdení žalobcu v porovnaní s hodnovernosťou zápisu v katastri má podľa žalovaného zásadne odlišnú váhu, preto je legitímne priznať dobrú vieru tomu, kto verí v zápis v katastri do času, kým nie je takýto zápis napadnutý v kvalifikovanom konaní. Navyše vlastnícke právo bolo intabulované od roku 2001 do doručenia oznámenia spoločnosti L.. spol. s r. o. 13 rokov, pričom žalobca

argumentoval údajne platným titulom z roku 1948. Takéto oznámenie žalovaný nepovažoval za spôsobilé spochybnenia katastrálneho zápisu.

53. Žalovaný s poukazom na § 134 ods. 4 O. z. v spojení s § 112 O. z. mal za to, že vydržacia doba bola prerušená až kvalifikovaným úkonom, ktorým bolo uplatnenie vlastníckeho práva na súde. Orgánom, voči ktorému by mal vlastník konať by mal byť výlučne súd, pretože tomu jedinému prináleží rozhodovanie vlastníckych sporov. Preto podľa žalovaného až žalobu podanú 02.05.2018 je potrebné považovať za prvý možný moment prerušenia plynutia vydržacej doby.

54. V podpornej argumentácii ohľadne nadobudnutia nehnuteľností do vlastníctva originárnym spôsobom v konkurze a tým preklúzie práv žalobcu v konkurze žalovaný nesúhlasil so záverom súdu, že minimálne spoločnosť E., s. r. o. ako nadobúdateľ nehnuteľností vedela, resp. musela vedieť, že úpadca nie je vlastníkom nehnuteľností, čo zdôvodnil s odkazom na časové súvislosti a postupnosť jednotlivých právnych úkonov dotknutých obchodných spoločností a personálne prepojenie dotknutých obchodných spoločností s osobou žalovaného. Podľa žalovaného výlučnou rozhodujúcou právnou skutočnosťou pre nadobudnutie vecí v konkurze od nevlastníka je podľa § 93 ZKR dobromyseľnosť nadobúdateľa a nič iné. V konkurze teda pri odplatnom prevode nie je možné nadobudnúť vlastníctvo jedine v prípade, ak nadobúdateľ vedel alebo musel vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu nie je vlastníkom nadobúdanej veci. Neexistenciu tejto dobromyseľnosti nadobúdateľa musí bez rozumných pochybností preukázať ten, kto tvrdí, že zo strany nadobúdateľa neprišlo k nadobudnutiu vlastníctva (zväčša vlastníka). Podľa žalovaného žiaden z úkonov, ktorým súd prvej inštancie zdôvodnil nedobromyseľnosť spoločnosti E., s. r. o. (vedomosť o tom, že nadobúda vec, ktorej vlastníkom nie je úpadca) sa netýka a nebol vykonaný za účasti E., s. r. o. alebo jej predstaviteľov. Preto je pre posúdenie nadobudnutia nehnuteľností spoločnosťou E., s. r. o. irelevantné prepojenie žalovaného na spoločnosť L.. spol. s r. o., údajné prepojenie žalovaného na spoločnosť A., s. r. o., ktorá nespĺňa parametre spriaznenosti podľa § 9 ZKR ako úpravy predstavujúcej najkomplexnejšiu úpravu prepojenia medzi určitými subjektami, poukazovanie na úkony, ktorými súd účelovo odvádza pozornosť od rozhodujúcich skutočností a riadne nevysvetľuje, aký konkrétny vplyv mali dané úkony na dobromyseľnosť E., s. r. o. a nepreukazuje, že by sa do sféry E., s. r. o. týmito úkonmi dostala akákoľvek informácia o tom, že A., s. r. o. údajne nie je vlastníkom nehnuteľností. V súdnom spise sa nenachádza jediný dôkaz, ktorý by preukazoval, že spoločnosť E., s. r. o., resp. jej predstavitelia vedela alebo musela vedieť o údajnej spornosti vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ani dôkazy o potenciálnej vedomosti E., s. r. o. o spornom vlastníctve nehnuteľností. Žalobca ani nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať okolnosti nedobromyseľnosti E., s. r. o. tak, ako tieto vyžaduje § 93 ods. 3 ZKR. Žalovaný mal za to, že na súde prvej inštancie bolo naopak preukázané, že spoločnosť E., s. r. o. nemala doručení akúkoľvek listinu alebo poskytnutú akúkoľvek informáciu, ktorá by mala indikovať údajný nedostatok v nadobúdaní nehnuteľností. Mala zákonnú garanciu riadneho zaradenia nehnuteľností do súpisu súdom dozorovaným správcom. Taktiež neexistuje žiaden právny, personálny ani faktický vzťah spoločnosti E., s. r. o. k žalovanému, k právnym predchodcom žalovaného, či k úpadcovi.

55. Žalovaný uviedol, že nevie a nemôže interpretovať zámery a motivácie spoločnosti E., s. r. o. v priebehu konkurzu, t. j. porovnávanie jej konania, resp. nekonania oproti spoločnosti M., s. r. o. Domnieva sa však, že z povahy vecí a pri zohľadnení bežných trhových a právnych reálií je zrejmé nasledované: Spoločnosť E., s. r. o. nevykonala hĺbkový audit nehnuteľností, nakoľko žiaden všeobecne záväzný právny predpis takéto niečo pri nadobúdaní vecí v konkurze nevyžaduje. Je zodpovednosťou správcu konať s odbornou starostlivosťou tak, aby zabezpečil nespornosť vecí zaradených do konkurznej podstaty a splnenie všetkých náležitostí týkajúcich sa konkurzu. Účastníci konkurzného konania a môžu a musia oprávnené spoliehať na činnosť štátom poverenej osoby - správcu. Účastníci konkurzného konania ako aj tretie osoby (vrátane žalobcu) majú v konkurze k dispozícii celý rad opravných prostriedkov, ktoré garantujú, že veci speňažované v konkurze budú nesporné. Takýmito prostriedkami sú napríklad uplatnenie spornej poznámky, vylučovacia žaloba, žaloba o neplatnosť dražby. Nadobúdateľa vecí z konkurzu sa tak môžu a musia oprávnené spoliehať na proces predchádzajúci speňaženiu. Všetky najdôležitejšie údaje o faktickom a právnom stave nehnuteľností boli zverejnené a doručované prostredníctvom Obchodného vestníka.

56. Pokiaľ súd prvej inštancie vyčíta spoločnosti E., s. r. o., že nevykonala obhliadku nehnuteľností, žalovaný opätovne poukázal na to, že žiaden všeobecne záväzný právny predpis nevyžaduje vykonanie obhliadky pri nadobúdaní vecí v konkurze, z povahy nadobúdanej veci, t. j. lesných pozemkov je takýto

postup pochopiteľný, nakoľko sú verejne dohľadateľné a verejne prístupné, teda záujemca si môže urobiť ohliadku kedykoľvek a v akejkoľvek dôkladnosti. Nejde teda o vec, ku ktorej by bolo potrebné umožniť osobitný prístup za sprievodu tretích osôb/správcu, akým je napríklad byt, dom, zastavaná plocha a podobne. Skutočnosť, že v konkurznom spise sa nenachádzajú dopyty E., s. r. o. ohľadom nehnuteľností ešte nepreukazuje, že sa nezaujímal o faktický stav nehnuteľností, t. j. skutočnosť, že E., s. r. o. nevykonala oficiálnu obhliadku nehnuteľností neznamená, že táto spoločnosť mala alebo musela mať vedomosť o tom, že úpadca nie je podľa žalobcu ich vlastníkom. Realizácia fyzickej obhliadky nehnuteľností nemá vplyv na vedomosť o právnom stave veci.

57. Pokiaľ súd prvej inštancie spochybňuje možnosť nadobudnutia nehnuteľností spoločnosťou E., s. r. o. za podanie v dražbe, ktoré prevyšovalo výšku jej základného imania, k tomu žalovaný uviedol, že nadobudnutie veci v konkurze nie je podmienené výškou základného imania, je bežné a legitímne vytvorenie tzv. projektových spoločností, ktorých existencia je viazaná na konkrétny projekt (účel), kedy sa spoločnosti kresú len pri zachovaní minimálnych požiadaviek na ich vznik. Uvedené preukazuje napríklad aj výška základného imania významného subjektu v oblasti developerstva, ktorý navyše verejne ponúka svoje dlhopisy - spoločnosti E. V. P. N. F., s. r. o. Kapitalizácia obchodných spoločností sa môže realizovať cez vklady do kapitálového fondu v súlade s § 123 ods. 2 a § 217a Obchodného zákonníka, ktorá sa vôbec neprejavuje na zmene výšky základného imania. Navyše môže byť realizovaná cudzími zdrojmi prostredníctvom úverov, vkladov tichých spoločníkov a inak, čo sa tiež neprejavuje na výške základného imania. Základné imanie nedeterminuje majetnosť spoločnosti. Ide len o súhrn vkladov spoločníkov, pre určenie majetnosti spoločnosti sú rozhodné iné indikátory, ako napríklad čisté obchodné imanie alebo vlastné imanie.

58. Pokiaľ súd prvej inštancie poukazuje na to, že konečným nadobúdateľom nehnuteľností je žalovaný, k tomu žalovaný uviedol, že pre platnosť nadobudnutia nehnuteľností v konkurze spoločnosťou E., s. r. o. je irelevantné, že ich následným vlastníkom je žalovaný. Žalovaný nemal a nemá akýkoľvek vzťah ku spoločnosti E., s. r. o. a taktiež je irelevantné, že žalovaný sa rozhodol nadobudnúť nehnuteľnosti až po získaní financovania zo strany banky. Žalovaný tak uzavrel, že žiadna zo súdom prvej inštancie označených skutočností nepreukazuje, že by sa do vedomostnej sféry spoločnosti E., s. r. o. dostala informácia o tom, že A., s. r. o. údajne nebol vlastníkom nehnuteľností, práve naopak, z garancií vyplývajúcich z činnosti správcu konkurzného súdu, dražobníka, notára a katastra nehnuteľností E., s. r. o. nemohla mať objektívne pochybnosť o vlastníckom práve k nehnuteľnostiam.

59. Žalovaný argumentoval tým, že nestačí subjektívna „obyčajná“ pochybnosť o dobromyseľnosti spoločnosti E., s. r. o. k tomu, aby nemohlo dôjsť k nadobudnutiu nehnuteľností v konkurze. Skutočnosť, že uvedená spoločnosť vedela alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti musela vedieť o tom, že úpadca nie je vlastníkom je kvalifikovaná právna skutočnosť, ktorej existenciu je potrebné mať riadne preukázanú. Činnosť súdu v rámci dokazovania (samozrejme výlučne s ohľadom na dôkazné návrhy strán) musí smerovať k overeniu skutočností, ktoré sú vymedzené v § 93 ods. 3 ZKR. Súd musí existenciu uvedených skutočností preukázať minimálne nad rozumnú pochybnosť. Len naznačovanie pochybností, ktoré súd prvej inštancie mal, nie je preukázanie vedomosti E., s. r. o. ohľadne vlastníctva k nehnuteľnostiam.

60. Žalobca mal preukázateľne možnosť uplatniť svoje právo na vylúčenie nehnuteľností v konkurze, nakoľko všetky súvisiace oznámenia boli zverejňované a doručované prostredníctvom Obchodného vestníka a vyznačením poznámky v katastri nehnuteľností. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na § 199 ods. 1 ZKR, podľa ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, uznesenia a iné písomnosti súdu sa v konaniach podľa tohto zákona doručujú ich zverejnením v Obchodnom vestníku. To platí rovnako aj pre písomnosti, ktoré sa majú zverejniť podľa osobitného predpisu. Žalobca toto právo neuplatnil. Možnosť namietnuť zaradenie nehnuteľností do konkurzu zmeškal s poukazom na § 78 ods. 8 ZKR, podľa ktorého právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu možno uplatniť len spôsobom ustanoveným týmto zákonom. Ak bol majetok speňažený, má osoba s právom vylučujúcim zapísanie majetku do súpisu právo na vydanie výťažku zo speňaženia tohto majetku. Žalovaný mal za to, že neuplatnením práv žalobcu v konkurze bola jeho možnosť domáhať sa vlastníckeho práva skonzumovaná a prekludovaná.

61. Žalovaný ďalej vyčítal súdu prvej inštancie nezohľadnenie a nezdôvodnenie nedbalosti žalobcu napriek námietkam žalovaného. Túto nedbalosť štátu videl v jeho pričinení sa na zápisoch v katastri nehnuteľností spočívajúcom v participácii na procesoch, ktoré viedli k zápisu vlastníckeho práva k

nehnutelnostiam v prospech právnych predchodcov žalovaného. Za štát v danom prípade nekonali kompetenčne rozdielne orgány, ale práve Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik. Ďalej sa jeho nedbalosť prejavovala v tom, že si neuplatnil vylúčenie nehnuteľností ani nevyužil iné opravné prostriedky v konkurze. Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik boli preukázateľne od roku 2014 zastúpené advokátom na domáhanie sa údajného vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom advokát nereflektoval na listiny doručené do Obchodného vestníka a bol nečinný. Žalovaný mal za to, že v zmysle § 78 ods. 8 ZKR sa možnosť vlastníckeho práva prekludovala, skonsumovala, štát si mohol uplatniť nanajvýš domnelú škodu voči správcovi, resp. advokátovi, ktorý zastupoval Lesy SR, š. p., resp. voči konkurznému súdu, nakoľko domnelý nárok na vlastníctvo sa transformoval na náhradu škodu voči uvedeným subjektom, tieto údajné nároky zodpovednosti za škodu si však žalobca nechal premičať. Ako ďalší prejav nedbalosti žalobcu ako vlastníka považoval žalovaný prenájom nehnuteľností zo strany žalobcu ako nájomcu, ktorý tým, že si prenajímal nehnuteľnosti od žalovaného, resp. jeho právnym predchodcov, nemohol lepším spôsobom potvrdiť vlastnícke právo žalovaného. Napokon žalovaný v tejto súvislosti poukázal na nedôveryhodnosť vyjadrení žalobcu, ktorý napríklad tvrdil, že neparticipoval v procese pozemkových úprav ZRPS, čo sa neskôr ukázalo ako nepravdivé. Pri kolízii dobrej viery s princípom nemo plus iuris je nevyhnutné posúdiť všetky okolnosti veci, týmito aspektmi sa však súd prvej inštancie v rozsudku nezaoberal, nevysvetlil, ako ich vyhodnotil a zobral do úvahy pri posudzovaní veci, čím konanie zaťažil zásadnými procesnými vadami porušujúcimi právo žalovaného na spravodlivý proces.

62. Porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces videl žalovaný aj v podľa neho neprípustnej a excesívnej procesnej aktivite súdu prvej inštancie v rozpore s ustanoveniami C. s. p., keď po tom, ako na pojednávaní dňa 14.09.2020 vyzval sporové strany na prednesenie ďalších návrhov na vykonanie dokazovania, tieto sa explicitne a zhodne vyjadrili, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania a po prednese záverečných rečí vyhlásil uznesenie o ukončení dokazovania, napriek tomu bez akéhokoľvek podnetu sporových strán po prestávke vyhlásil uznesenie, že pokračuje v dokazovaní z dôvodu vlastnej iniciatívy obsahom konkurzného spisu spoločnosti A., s. r. o. Toto uznesenie o pokračovaní v dokazovaní považoval žalovaný za hrubé porušenie procesných predpisov súdom, nakoľko ten v rozpore s § 185 C. s. p. vykonal bez návrhu sporových strán dôkaz, ktorý nie je oprávnený vykonať sám a explicitne je povinný ho nevykonať. Tým prekročil rozsah svojich kompetencií a suploval procesnú aktivitu žalobcu. Súd prvej inštancie si tak samovoľne pripojil konkurzný spis a na pojednávaní dňa 3. decembra 2020 si vyžiadal iniciatívne od žalobcu súhlas na vykonanie dôkazu, o čom svedčí zvukový záznam z pojednávania. Samotný žalobca nenamietal ani nespochybňoval v priebehu celého konania žiadne aspekty konkurzu spoločnosti A., s. r. o. Žalovaný v priebehu konania opakovane namietal pripojenie konkurzného spisu, ako aj aktivitu súdu ako porušenie princípu rovnosti zbraní a zásah do práva na spravodlivý proces, o čom svedčí zápisnica z pojednávania zo dňa 04.09.2020 str. 9. Dodal, že konkurzný spis nemá povahu verejného registra alebo zoznamu, kedy by súd mohol vykonávať dokazovanie aj bez návrhu. Konkurzné spisy sú v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch neverejné. Jedná sa o zažurnalizované procesné úkony a skutočnosti týkajúce sa príslušnej konkurznej veci. Aj podľa tvorcov Civilného sporového poriadku pod verejnými registrami a zoznamami má zákonodarca na mysli predovšetkým kataster nehnuteľností, Obchodný register, Register exekúcií, Register záložných práv, Register dražieb a podobne (žalovaný mylne uviedol odkaz na literatúru - Števček a spol.: Občiansky zákonník I. § 1-450. Komentár. Praha: 2015, str. 690, správny odkaz je Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: CH.Beck, 2016, s. 701). Uvedeným postupom súd prvej inštancie porušil princíp kontradiktórnosti konania a rovnosti strán, suploval procesnú aktivitu žalobcu, poskytol mu neoprávnenú výhodu a na tomto nezákonnom postupe založil rozhodujúcu časť svojho rozsudku. Túto skutočnosť podľa žalovaného nie je možné nijako konvalidovať, pretože neoprávnená procesná výhoda žalobcu vo vzťahu ku konkurznému spisu zostane trvalo zachovaná, t. j. žalobca bude naďalej ťažiť z toho, že výlučne činnosťou súdu sa konkurzný spis stal predmetom dokazovania. V opačnom prípade by bol zmysel limitácie procesnej aktivity súdu a garancia princípu rovnosti zbraní sporových strán úplne popretý, ak by sa konštatovalo, že súd síce svojím postupom porušil C. s. p., ale v ďalšom slede konania a po prípadnom návrhu sporovej strany sa už na predmetný konkurzný spis prihliadať môže. Keďže konkurzný spis je nezákonný dôkaz, rovnako všetky skutočnosti, ktoré sú jeho obsahom a ktoré súd prvej inštancie zohľadnil v rozsudku sú nezákonne získané a v ďalšom konaní na ne netrvalo nemožno prihliadať s poukazom na doktrínu „ovocia z otráveného stromu“. Preto je bez právneho významu, že potom ako bol konkurzný spis súdom prvej inštancie zaobstaraný a pripojený, žalobca súhlasil s vykonaním takého dôkazu. Nejednalo sa o návrh na vykonanie dôkazu z vlastnej iniciatívy strany sporu

so zdôvodnením, aká skutočnosť sa vykonaním dôkazu má získať, prečo má taká skutočnosť význam pre spor. Podľa názoru žalovaného tento nesprávny procesný postup porušujúci právo žalovaného na spravodlivý súdny proces možno napraviť len pred odvolacím súdom tak, že odvolací súd sám meritórne rozhodne vo veci bez zohľadnenia konkurzného spisu a jeho obsahu s poukazom na ustanovenie § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p. a contrario.

63. Procesný exces súdu prvej inštancie podľa žalovaného platí aj vo vzťahu k vykonaniu dôkazu týkajúceho sa skúmania vlastníctva pozemkov v katastrálnom území G., ktoré nie sú predmetom sporu a nijako nemôžu preukázať nedobromyseľnosť spoločnosti E., s. r. o. Súd totiž samostatne iniciatívne lustraval pozemkové vlastníctvo žalovaného a svojvoľne pripojil takéto dôkazy do spisu bez návrhu sporovej strany, neexistovali ani skutkové tvrdenia strán, ktoré by boli v rozpore so skutočnosťou a ktoré by mohli odôvodňovať súdnu lustráciu pozemkového vlastníctva žalovaného v katastrálnom území G..

64. Žalovaný uzavrel, že súd prvej inštancie svojim postupom významne privilegoval žalobcu (štát) voči žalovanému, negarantoval právo na spravodlivý proces a nezaobchádzal so stranami sporu rovnako.

65. Na záver žalovaný poznamenal, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dosahuje vrchol bizarnosti „argumentom spravodlivosti“ v bode 65 odôvodnenia rozsudku, najmä vo svetle skutočností, že súd priznal štátu vlastníctvo k nehnuteľnostiam na základe tzv. Benešovho dekrétu - asi najnespravodlivejšieho aktu štátu v dejinách československej štátnosti, čím odňal vlastníctvo živnostníkovi - žiteľovi rodiny s dvoma deťmi, ktorý spláca úver, ktorý bol použitý na kúpu nehnuteľností v súlade s garanciami, ktorým má právo veriť. Zároveň súd počas celého konania nezákonne procesne preferoval štát, prehliadal jeho 21 ročnú ozrutnú nedbalosť a priznal štátu vlastníctvo na základe 70 ročného rozhodnutia, ktoré neexistuje.

66. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

67. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správny. K intabulačnému princípu uvádzanému žalovaným v odvolaní žalobca uviedol, že konfiškácia majetku podľa konfiškačného nariadenia nastávala ex lege a súčasne ex tunc, teda vyvolávala absolútny zánik vlastníctva pôvodného vlastníka a originárne nadobudnutie vlastníctva štátom ku dňu účinnosti nariadenia, t. j. k 01.03.1945. Na podporu tohto názoru žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/51/2019 zo dňa 12.03.2020, v ktorom sa uvádza, že z ustanovení nariadenia č. 104/1945 Zb. nevyplýva nič, čo by potvrdzovalo nevyhnutnosť vydania rozhodnutia pre každý jednotlivý prípad. Konfiškácia nastávala, ak boli splnené podmienky zo zákona a teda jej právnym dôvodom bol zákon sám. Štát teda nadobudol vlastníctvo dotknutých nehnuteľností bez toho, aby bolo treba intabulácie. Žalobca navyše podotkol, že vykonaním knihovného poriadku žiadne práva nevznikli, len existujúcim právam bola poskytnutá verejná publicita, preto z prípadného nevykonania knihovného poriadku nemožno vyvodiť, že by nevznikalo právo, ktoré malo byť do pozemkovej knihy zapísané. Tento záver vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/180/2009 zo dňa 31.01.2011. Žalobca ďalej poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/4116/2019, v ktorom sa uvádza: „... intabulačný princíp obsiahnutý v ustanovení § 431 zákona č. 946/1811 r. z. Všeobecný občiansky zákonník sa uplatnil iba pri prevode nehnuteľného majetku, o čom svedčí i názor rešpektovanej komentovanej literatúry (porovnaj F. Rouček, J. Sedláček: Komentář k československému obecnému zákonníku občanskému a občanské právo platné na Slovensku a Podkarpatskej Rusi, Díl druhý, Nakladatelství V. Linhart, Praha 1935, str. 505: „vlastnictvo nehnuteľností možno nadobudnúť taktiež bez knihovného zápisu: privlastnením, príklepom, vydržaním, vyvlastnením a ďalšími spôsobmi“).“ Preto argumenty žalovaného, že nedošlo ku konfiškácii majetku považoval žalobca za irelevantné.

68. Žalobca mal ďalej za to, že žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia ani nevydržali vlastnícke právo k pozemkom 1 a 2, pretože dobromyseľnosť (dobrá viera) sa skúma so zreteľom na všetky okolnosti, ktoré pri normálnej opatrnosti mohol vnímať držiteľ. Nestačí len subjektívne presvedčenie držiteľa, že mu vec patrí, ale zákon vyžaduje, aby dobrá viera bola podložená objektívnymi okolnosťami, z ktorých by sa dala usudzovať dôvodnosť presvedčenia držiteľa. Žalobca mal za to, že dorúčením listu právneho predchodcovi žalovaného zo dňa 14.07.2014 označeného ako „Výzva na zosúladenie skutočného stavu so zápisom evidencie nehnuteľností II. a Výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia

II." (pričom prvýkrát bola právnenému predchodcovi žalovaného tá istá skutočnosť oznámená listom zo dňa 06.05.2014) mohla a aj pri najmenšej opatrnosti právneho predchodcu žalovaného mala vzniknúť pochybnosť o tom, či vec patrí jemu, čím dobromyseľnosť nepochybne zanikla. Žalovaný, resp. jeho právny predchodca sa mohol nahliadnutím do pozemnoknižných vložiek po obdržaní vyššie uvedenej výzvy presvedčiť, že je v nej zapísané, že majetok bol konfiškovaný podľa nariadenia č. 104/45 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/46 Sb. n. SNR pre účely pozemkovej reformy. Žalobca preto súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že právny predchodca žalovaného spoločnosť L.. spol. s r. o. mohla byť objektívne dobromyseľná iba v dobe od roku 2006 (nadobudnutie vlastníckeho práva na základe domnelého nadobúdacieho titulu - osvedčenia o dedičstve) do roku 2014, teda po dobu 8 rokov, preto nemohli byť splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným pozemkom 1 a 2 vydržaním.

69. Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že oprávnenosť držby právnych predchodcov žalovaného sa má počítať od roku 2001, kedy bol na základe ZRPS založený LV č. XXXX, na ktorom bol ako vlastník pozemkov 1 a 2 (vtedy ešte jednej parcely EKN č. XXX/X) uvedený X. E., a to na základe zápisu v K. č. XXX, č. d. XXXX/XXXX. Tento zápis považuje žalobca za chybný, nakoľko v tejto PKV ako aj ostatných príslušných pozemnoknižných vložkách bola uvedená poznámka o konfiškácii majetku Dr. X. E. a okresný úrad v rámci konania ZRPS na poznačenie konfiškácie neprihliadol. Dátum 10.12.2001 nemožno považovať za začiatok plynutia nepretržitej oprávnenej držby, nakoľko X. E. v čase jeho zápisu na list vlastníctva ako vlastníka bol 50 rokov po smrti. Aj keby v tom čase žil, nebol by v držbe dobromyseľný, nakoľko o konfiškácii majetku vedel. Taktiež p. Q. E. nemohol byť vo svojej držbe, ktorú nadobudol na základe osvedčenia o dedičstve právoplatného dňa 03.10.2006 dobromyseľný, nakoľko je dôvodný predpoklad, že o konfiškácii majetku vedel. Právny predchodca žalovaného spoločnosť L.. spol. s r. o. nemohla byť dobromyseľná už vzhľadom na uvedené, že jej bolo zo strany žalobcu v roku 2014 dvakrát oznámené, že predmetný majetok bol skonfiškovaný.

70. K namietanému porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces žalobca uviedol, že postupom súdu prvej inštancie malo byť preukázané znenie § 93 ods. 3 ZKR, konkrétne výnimka uvedená v tomto paragrafe, že kupujúci vedel alebo musel vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu nie je vlastníkom veci. Postup súdu prvej inštancie považoval žalobca za zákonný. Mal za to, že žalovaný vedel alebo musel vedieť o tom, že predmetný majetok bol predmetom konfiškácie a prostredníctvom prevodov majetku medzi rôznymi spoločnosťami a následným použitím konkurzného konania sa snažil nadobudnúť vlastníctvo tak, aby sa naplnilo znenie § 93 ods. 3 ZKR v tom zmysle, že kupujúci pri odplatnom prevode veci zapísanej do súpisu nadobudne vlastnícke právo aj vtedy, keď úpadca nebol vlastníkom tejto veci. Žalobca mal za to, že súd konal zákonne aj preto, že žalobca dal súhlas na vykonanie dôkazu, konkrétne pripojenie konkurzného spisu spoločnosti A., s. r. o. Súd prvej inštancie uvedeným postupom hľadal materiálnu pravdu, smeroval k tomu, aby bolo rozhodnuté spravodlivo a v súlade so skutočným stavom, nakoľko vlastníctvo je inštitút chránený Ústavou Slovenskej republiky. Aj keď je pravdou a nepochybne, že C. s. p. zastáva princíp formálnej pravdy, vlastníctvo ako inštitút chránený Ústavou Slovenskej republiky je potrebné ochraňovať za každých okolností. V tejto súvislosti poukázal žalobca na článok 3 ods. 1 základných princípov C. s. p. a článok 16 ods. 2 základných princípov C. s. p. Zvýraznil, že každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať aj s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené a súd pri prejednávaní a rozhodovaní vecí síce nezohľadňuje skutočnosti a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom, ibaže vykonanie dôkazu získané v rozpore so zákonom je odôvodnené uplatnením článku 3 ods. 1.

71. Žalovaný v odvolacej replike poukázal na svoju argumentáciu uvedenú v odvolaní a jeho doplnení. Zopakoval, že výzvu na zosúladenie skutočného stavu so zápisom evidencie nehnuteľností II. a výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia II. zo dňa 14.07.2014 nemožno podľa jeho názoru považovať za listinu spochybňujúcu vlastnícke právo a dobromyseľnosť držby právneho predchodcu žalovaného, považoval danú listinu len za púhe oznámenie o neoprávnenosti držby, ktoré môže mať za následok zastavenie vydržacej doby iba výnimočne. Dobromyseľnosť právneho predchodcu žalovaného bola totiž opretá o kataster nehnuteľností a zápisy v ňom, preto mal za to, že obyčajný list žalobcu spoločnosti L.. spol. s r. o. z júla 2014 nemohol mať bez ďalšieho za následok zánik dobromyseľnosti držby tejto spoločnosti. Poukázal taktiež na existenciu nájomnej zmluvy medzi spoločnosťou L.. spol. s r. o. a žalobcom ako nájomníkom. Trval teda na tom, že súd prvej inštancie ani žalobca neodkazujú na existenciu takých výnimočných okolností, ktoré by v súlade s doktrínou ako aj aplikovateľnou judikatúrou mohli mať za následok zánik dobromyseľnosti držby už len doručením listu žalobcu zo dňa 14.07.2014.

72. Ďalej žalovaný poukázal na to, že žalobca len veľmi stručne reagoval na okolnosti vykonania dokazovania súdom prvej inštancie v súvislosti s nadobudnutím vlastníckeho práva spoločnosťou E., s. r. o. k nehnuteľnostiam v konkurznom konaní v zmysle § 93 ods. 3 ZKR. Žalobca v podstate len schvaľuje postup súdu prvej inštancie. Poukázal len na to, že žalovaný vedel alebo musel vedieť o tom, že predmetný majetok bol predmetom konfiškácie a procesným prevodom majetku medzi rôznymi spoločnosťami a následným použitím konkurzného konania sa snažil nadobudnúť vlastníctvo tak, aby sa naplnilo znenie § 93 ods. 3 ZKR v tom zmysle, že kupujúci pri odplatnom prevode veci zapísanej do súpisu nadobudne vlastnícke právo aj vtedy, keď úpadca nebol vlastníkom tejto veci. Žalovaný zdôraznil, že žalobca opomína skutočnosť, že vydražiteľom nehnuteľností v konkurznom konaní nebol žalovaný, ale spoločnosť E. s. r. o. Žalovaný nemá a nikdy nemal akýkoľvek vzťah ku spoločnosti A., s. r. o. alebo E., s. r. o. Dôležitá je teda v zmysle § 93 ZKR dobromyseľnosť nadobúdateľa, teda spoločnosti E., s. r. o. Neexistenciu dobromyseľnosti nadobúdateľa musí bez rozumných pochybností preukázať ten, kto tvrdí, že zo strany nadobúdateľa neprišlo k nadobudnutiu vlastníctva (zväčša vlastníka). Súd prvej inštancie konštatoval nedobromyseľnosť spoločnosti E., s. r. o., t. j. že vedela, resp. musela vedieť, že úpadca nie je vlastníkom veci bez akýchkoľvek dôkazných návrhov žalobcu, bez vykonania náležitého dokazovania, nakoľko z obsahu spisu nevyplýva žiadna listina alebo svedecká výpoveď, na základe ktorej by súd mohol tento záver v súlade s príslušnými právnymi predpismi urobiť. Tento záver súd prvej inštancie zdôvodnil len s odkazom na časové súvislosti a postupnosť jednotlivých právnych úkonov dotknutých obchodných spoločností, ako aj personálne prepojenie dotknutých obchodných spoločností s osobou žalovaného. Toto tvrdenie sa však podľa žalovaného neopiera o žiadne súdom vykonané dôkazy a samotné tvrdenie nie je dôkazom, nie je procesne spôsobilé preukázať akúkoľvek skutočnosť. Navyše ZKR vyžaduje vyššiu mieru novej vedomosti - „musela vedieť“, pričom dôkazmi v konaní nebolo preukázané ani to, že E., s. r. o. „mohla vedieť“ o akejkolvek pochybnosti vo vlastníctve nehnuteľností úpadcu. Nestačí subjektívne naznačenie pochybností o dobromyseľnosti E., s. r. o. Žalobca v priebehu sporu nenavrhol žiaden dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať skutočnosť, že spoločnosť E., s. r. o. ako nadobúdateľa pozemkov v konkurze, vedela alebo musela vedieť o tom, že vec nadobúda od nevlastníka.

73. Žalobca odvoláciu dupliku nepodal.

74. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p., ktoré vady nezistil, bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. a rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 C. s. p., nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie, z nasledovných dôvodov:

75. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný dôvodne uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p., t. j. že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd je názoru, že súd prvej inštancie svojím postupom - vykonaním dokazovania bez návrhu obsahom konkurzného spisu Okresného súdu Trnava, ako aj spisom správcu konkurznej podstaty porušil princíp rovnosti zbraní strán sporu uvedený v článku 6 základných princípov C. s. p.: „Strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzené nerovnovážne postavenie strán sporu. Súd taktiež zohľadňuje špecifické potreby strán sporu vyplývajúce z ich zdravotného stavu a sociálneho postavenia.“ V tomto spore na strane žalobcu vystupuje Slovenská republika ako právnická osoba a na strane žalovaného fyzická osoba. Obe strany sporu boli v konaní pred súdom prvej inštancie zastúpené právnym zástupcom, advokátom, osobou znalou práva. U žalobcu - štátu neprichádza do úvahy skúmanie zdravotného stavu či sociálneho postavenia. Zvýšená ochrana strany sporu je v Civilnom sporovom poriadku premietnutá v ustanoveniach týkajúcich sa sporov s ochrany slabšej strany - spotrebiteľských sporov, antidiskriminačných sporov, či individuálnych pracovnoprávných sporov. Tento spor nie je sporom s ochranou slabšej strany.

76. Princíp rovnosti (zbraní) strán sporu vychádza z celkovej koncepcie Civilného sporového poriadku vybudovanej na nosnom princípe formálnej pravdy. V súlade s touto koncepciou a nosným princípom

je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné vykladať celý Civilný sporový poriadok (vrátane základných princípov uvedených v čl. 2 ods. 1, ktorým argumentoval súd prvej inštancie, či v čl. 3 ods. 1 a čl. 16 ods. 2, na ktoré poukázal žalobca). Pokiaľ súd prvej inštancie odkázal pri vykonávaní dokazovania obsahom konkurzného spisu bez návrhu na spravodlivosť ako hodnotu chránenú Civilným sporovým poriadkom, je potrebné zdôrazniť, že článok 2 ods. 1 C. s. p. pojednáva o spravodlivej a účinnej ochrane ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov vo vzťahu k naplneniu princípu právnej istoty definovanej v čl. 1. 2 ods. 2 C. s. p. Účelom základného princípu vyjadreného v čl. 2 C. s. p. je teda dosiahnuť, aby rozhodnutia súdov v skutkovo a právne rovnakých, resp. obdobných prípadoch boli rovnaké. Ide inak povedané o vyjadrenie požiadavky predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

77. Je pravdou, že princíp formálnej pravdy je miernený aj v „klasických“ civilných sporoch materiálnym korektívom za účelom, aby v praxi nedochádzalo k nežiadúcim následkom absolútnej aplikácie princípu formálnej pravdy. Tento materiálny korektív je vyjadrený v ust. § 185 ods. 2 a 3 C. s. p., ktoré umožňujú súdu aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou a dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné a na zistenie cudzieho práva. Zároveň sa v § 185 ods. 2 C. s. p. posledná veta za bodkočiarkou stanovuje, že súd iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak. Na to, aby súd mohol vykonať dôkazy bez návrhu teda musí zákon túto možnosť explicitne stanoviť. Tento materiálny korektív je teda omnoho slabší, užšie aplikovateľný ako materiálny korektív vyjadrený v procesnom kódexe platiacom pred Civilným sporovým poriadkom - v ust. v § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého možnosť súdu výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci bola viazaná na nevyhnutnosť ich vykonania pre rozhodnutie vo veci.

78. Pre ustálenie záveru, aké skutkové tvrdenia majú byť v rozpore so skutočnosťou je potrebné tieto skutkové tvrdenia určiť. V tomto smere sú stále aplikovateľné právne závery uvedené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 13/2009 zo dňa 24.02.2010, ktoré pojednáva o hypotéze hmotnoprávnej normy, ktorú treba tvrdiť, resp. dokazovať: „Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena.“

79. Podľa ust. § 93 ods. 3 veta prvá ZKR kupujúci pri odplatnom prevode veci zapísanej do súpisu nadobudne vlastnícke právo aj vtedy, keď úpadca nebol vlastníkom tejto veci, ibaže vedel alebo musel vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, nie je vlastníkom veci.

80. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že skutočnosti obsiahnuté v hypotéze tejto právnej normy, ktoré treba tvrdiť, prípadne dokazovať, aby sa uplatnila dispozícia právnej normy (právny následok spočívajúci v nadobudnutí vlastníctva veci v konkurze bez ohľadu na to, či úpadca bol jej vlastníkom) sú dve, jedna pozitívna (musí nastať) a jedna negatívna (nesmie nastať). Tou pozitívnou je odplatný prevod veci zapísanej do súpisu konkurznej podstaty úpadcu na kupujúceho. Tou negatívnou je skutočnosť, že kupujúci vedel alebo musel vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, nie je vlastníkom veci. V závislosti od splnenia podmienok uvedených v hypotéze právnej normy sa aplikuje, resp. neaplikuje dispozícia právnej normy - nastáva, resp. nenastáva právny následok v nej uvedený. Právny následok - nadobudnutie vlastníctva veci v konkurze kupujúcim bez ohľadu na to, či úpadca bol jej vlastníkom teda nie je skutkovým tvrdením strany sporu,

ktoré by mohlo byť v rozpore so skutočnosťou a ktoré treba prípadne dokazovať, nie je predmetom dokazovania, ale právneho posúdenia veci súdom.

81. Na pojednávaní konanom dňa 14.09.2020 na súde prvej inštancie, ako aj v písomnej duplike žalovaného doručenej vtedajšiemu právnenému zástupcovi žalobcu necelých desať mesiacov predtým (dňa 28.11.2019 - vid' č. I. 338 spisu) žalovaný prezentoval svoju procesnú obranu v tom zmysle, že tvrdil, že právny predchodca žalovaného - spoločnosť E., s. r. o. nadobudla pozemky 1 a 2 cestou dobrovoľnej dražby v konkurze originárnym spôsobom, nakoľko ich v zmysle ustanovenia § 93 ods. 3 ZKR mohla nadobudnúť aj od nevlastníka. Právny zástupca žalovaného v tejto súvislosti od citoval znenie § 93 ods. 3 ZKR. Žalovaný správne zdôraznil, že na súde neboli produkované a zo strany žalobcu ani navrhované žiadne dôkazy, ktoré by mali poukazovať na skutočnosť, že spoločnosť E., s. r. o. vedela alebo mala vedieť o tom, že pozemok je predmetom nejakého sporu, je konfiškátom, je pozemkom, ktorý vlastne patrí Slovenskej republike v správe Lesov Slovenskej republiky, š. p. Žalobca písomne ani ústne na predmetnom pojednávaní na toto tvrdenie žalovaného a citovanú právnu úpravu prostredníctvom svojho právneho zástupcu nereagoval, teda netvrdil, že spoločnosť E., s. r. o. ako nadobúdateľ pozemkov 1 a 2 v konkurze nie je (originárnym) vlastníkom, pretože vedela alebo musela vedieť, že nadobúda vec od nevlastníka. Ustanovenie § 185 ods. 2 C. s. p. umožňuje súdu aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, avšak vyžaduje sa, aby tieto registre alebo zoznamy nasvedčovali, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou. Súd prvej inštancie výslovne neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia strán majú byť v rozpore so skutočnosťou. V rozpore so skutočnosťou nie je skutkové tvrdenie žalovaného, že spoločnosť E., s.r.o. získala odplatným prevodom (vo forme vydraženia pozemkov v konkurznej dražbe) pozemky 1 a 2. Rozpor tohto skutkového tvrdenia nevyplýva z verejného registra, či zoznamu - Obchodného vestníka. Naopak na preukázanie tejto skutočnosti žalovaný navrhol vykonať dôkaz oboznámením s výpisom z Obchodného vestníka č. 135/2015 zo dňa 16.07.2015 (rub č. I. 329 spisu). Žalobca, resp. jeho právny zástupca v konaní ani nerozporoval tvrdenie žalovaného, že prebehla dobrovoľná dražba s takýmto výsledkom, len právne spochybňoval originárne nadobudnutie vlastníctva k veci v dobrovoľnej dražbe nezohľadňujúc osobitný prípad, že sa jednalo o konkurznú dražbu. Preto ohľadne dokazovania skutkového tvrdenia žalovaného súdom bez návrhu nebola splnená podmienka vyžadovaná ust. § 185 ods. 2 C. s. p. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie netvrdil, že spoločnosť E., s. r. o. vedela, alebo aspoň musela vedieť, že nadobudla v konkurze pozemky 1 a 2 od nevlastníka. Ohľadne absentujúceho skutkového tvrdenia nemožno vykonať dokazovanie aplikujúc ustanovenie § 185 ods. 2 C. s. p. Tento materiálny korektív princípu formálnej pravdy, na ktorom spočíva Civilný sporový poriadok sa totiž nevzťahuje aj na povinnosť tvrdenia strán sporu, ale len na výnimku z ich dôkaznej povinnosti. Nebol teda v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku odôvodnený postup súdu, ktorý bez návrhu chcel preukázať skutočnosť, ktorá žalobcom v konaní ani nebola tvrdená.

82. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje odvolací súd poukaz žalobcu v odvolacom konaní na článok 3 ods. 1 a článok 16 ods. 2 základných princípov C. s. p. za snahu zachrániť nedostatok procesnej aktivity (právneho zástupcu) žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý spočiatku ani nevedel, čo mieni súd prvej inštancie oboznámením s konkurznými spismi dokazovať (vid' zvukový záznam z pojednávania konaného dňa 14.09.2020). Až po vykonaní tohto dokazovania na pojednávaní konanom dňa 03.12.2020 právny zástupca žalobcu zistil, že sa má nimi vlastne preukázať, či spoločnosť E., s. r. o. vedela alebo musela vedieť, že nadobúda pozemky 1 a 2 od nevlastníka a až v záverečnom prednese produkoval tvrdenia o personálnom prepojení právnych predchodcov žalovaného prostredníctvom osoby žalovaného, časových súvislostiach vzniku jednotlivých obchodných spoločností a to A., s. r. o. a E., s. r. o. a spochybnil dobromyseľnosť spoločnosti E., s. r. o. pri nadobudnutí pozemkov 1 a 2 v konkurze ohľadne toho, že ich nadobúda od vlastníka (vid' zápisnica o pojednávaní zo dňa 03.12.2020).

83. Zhodne so žalovaným je odvolací súd názoru, že po zadovážení konkurzných spisov súdom prvej inštancie z vlastnej iniciatívy vadu spočívajúcu v tom, že súd vykonal dokazovanie bez návrhu, nebolo možné zhojiť tesne pred vykonaním dokazovania dodatočným súhlasom či návrhom žalobcu na vykonanie dokazovania, pretože súd prvej inštancie takýmto postupom vlastne naviedol stranu sporu - žalobcu k tomuto návrhu, aby mal podklad pre vykonané dokazovanie, čím zvýhodnil v konaní žalobcu a tým porušil princíp rovnosti zbraní strán sporu. Preto takýto návrh žalobcu je už právne neúčinný.

84. Článok 16 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku je podľa odvolacieho súdu potrebné vykladať tak, že dôkaz môže získať v rozpore so zákonom strana sporu, resp. jej zástupca,

neospravedlňuje to však súd, že by tento zabezpečoval a vykonával dôkazy v rozpore so zákonom. V súlade s dôvodovou správou k C. s. p. možno dôvodiť, že súd môže vykonať dôkaz získaný v rozpore so zákonom, ak je právo protistrany ústavnokonformne posúdené ako v konkrétnom prípade silnejšie právo než porušené právo toho, na koho úkor sa právo vykonáva (tzv. test proporcionality vzájomne kolidujúcich ústavných práv). Jedná sa najčastejšie o prípady kolízie práva na ochranu osobnosti (na súkromie) s iným ústavou chráneným právom. „Ak teda napríklad súd vezme do úvahy elektronickú komunikáciu, či zaznamenanie obrazu a zvuku na to určenými elektronickými prostriedkami, ktoré boli získané bez súhlasu osoby, ktorej prejavy boli takto zachytené, musí to odôvodniť tým, že právo na ochranu osobnosti tohto subjektu je v konkrétnom prípade proporčne slabšie oproti tomu ústavnému právu, ktorého porušenie sa má takto získaným dôkazným prostriedkom preukázať (v zmysle judikatúrnych záverov môže ísť napríklad o proporčne silnejšie právo na rasovú, rodovú či inú nediskrimináciu).“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: CH.Beck, 2016, s. 66). Preto podľa názoru odvolacieho súdu ospravedlnenie postupu súdu podľa § 185 ods. 2 C. s. p. v rozpore s jeho znením ustanovením článku 16 ods. 2 C. s. p. v spojení s článkom 3 ods. 1 C. s. p. neprichádza v tomto spore do úvahy.

85. Odvolací súd taktiež poukazuje na článok 3 ods. 2 základných princípov C. s. p., podľa ktorého výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa ods. 1. Treba konštatovať, že ustanovenie § 185 ods. 2 C. s. p. jednoznačne stanovuje, kedy súd môže bez návrhu vykonať dôkaz vyplývajúci z verejných registrov a zoznamov a to len vtedy, ak takéto dôkazy majú nasvedčovať tomu, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou, teda ako už odvolací súd zdôraznil, nemožno takýto dôkaz vykonať vtedy, ak vôbec chýbajú skutkové tvrdenia, ktoré by mali byť v rozpore so skutočnosťou. Účel sledovaný § 185 ods. 2 C. s. p. je teda iný, aký žiada vyvodiť na základe článku 3 ods. 1 a článku 16 ods. 2 základných princípov C. s. p. žalobca. Jeho výklad by vlastne zbavil stranu sporu procesnej povinnosti tvrdenia rozhodujúcich skutočností a tým zodpovednosti za výsledok sporu.

86. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na článok 8 základných princípov C. s. p., podľa ktorého strana sporu je povinná označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený princíp je vyjadrením zodpovednosti strany sporu za jeho výsledok. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 13/2009 zo dňa 24.02.2010, kde sa taktiež uvádza: „Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.“

87. Do úvahy teoreticky prichádzal aj postup podľa § 181 ods. 4 veta prvá C. s. p., podľa ktorého ak strana alebo jej zástupca nie sú schopní predniesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia a označiť alebo predložiť dôkazy na ich preukázanie, súd im môže určiť lehotu na dodatočné splnenie tejto povinnosti. Takýto postup však súd prvej inštancie nezvolil, pojednávanie konané dňa 14.09.2020 odročil z dôvodu zabezpečenia konkurzných spisov bez návrhu strán sporu za účelom oboznámenia sa s ich obsahom. Navyše je otáznou, či by bola namieste takáto zhovievavosť súdu, keďže žalobca, resp. jeho právny zástupca mal (ako už bolo uvedené vyššie) skutkovú a právnu argumentáciu žalovaného ohľadne § 93 ods. 3 ZKR k dispozícii takmer 10 mesiacov pred pojednávaním konanom dňa 14.09.2020, t.j. mal vytvorený dostatočný časový priestor na prípravu protiargumentácie.

88. Správne mal teda postup v konaní pred súdom prvej inštancie vyzeráť tak, že potom ako žalovaný v konaní tvrdil, že jeho právny predchodca - spoločnosť E., s. r. o. nadobudla pozemky 1 a 2 v konkurze a preto je nepodstatné, či ich nadobudla od vlastníka alebo nevlastníka, mal žalobca reagovať skutkovým tvrdením, že spoločnosť E., s. r. o. vedela alebo musela vedieť, že tieto pozemky nadobúda v konkurze od nevlastníka. Až následne mohla nastúpiť prípadná fáza vykonávania dôkazov. Nakoľko sa tak nestalo,

odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie nemohol vykonávať dokazovanie z verejných zoznamov a registrov bez návrhu žalobcu ohľadne skutočnosti, ktorú ani netvrdil. Preto pre rozhodnutie tohto sporu nie je potrebné zaoberať sa otázkou, či ust. § 185 ods. 2 C. s. p. umožňuje vykonať dokazovanie bez návrhu oboznámením celého konkurzného spisu, alebo len obsahom relevantných listín zverejnených v Obchodnom vestníku.

89. Rovnako ako žalovaný, aj odvolací súd je názoru, že pre porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie spočívajúcim v porušení princípu rovnosti zbraní strán sporu, nie je potrebné zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko tento nedostatok je možné napraviť v odvolacom konaní v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p. a contrario tým, že odvolací súd neprihliadne na dôkazy vykonané súdom prvej inštancie bez návrhu, resp. na základe neúčinného návrhu žalobcu. Odvolací súd si uvedomuje, že v dôsledku toho vychádza z iného skutkového stavu ako vychádzal súd prvej inštancie, t.j. len zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie do momentu začatia oboznamovania sa s obsahom konkurzných spisov. V zmysle doslovného gramatického výkladu § 385 ods. 1 C. s. p. by mal teda na pojednávaní zopakovať dokazovanie ohľadne rozhodujúcich skutočností. Odvolací súd však nepristúpil k vytýčeniu pojednávania v tomto spore aplikujúc pritom ustanovenie § 204 C. s. p., ktoré hovorí o tom, že dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Všetky dôkazy vykonané súdom prvej inštancie do momentu vykonávania dokazovania obsahom konkurzných spisov boli stranám sporu doručené v konaní pred súdom prvej inštancie, mali možnosť oboznámiť sa s ich obsahom a v konaní nenamietali obsah týchto listín, neboli protistranami spochybnené. Nakoľko strany sporu mali možnosť oboznámiť sa s obsahom týchto listinných dôkazov, boli im doručené a nespochybnovali ich obsah, nebolo by čo na pojednávaní vykonávať. Odvolací súd tak nie je viazaný v celom rozsahu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie.

90. Podstatnou pre rozhodnutie sporu bolo preukázanie skutočnosti, že spoločnosť E., s. r. o. nadobudla pozemky 1 a 2 na dražbe organizovanej v rámci konkurzu úpadcu - spoločnosti A., s. r. o., o čom svedčí dôkaz - výpis z Obchodného vestníka č. 135/2015 zo dňa 16.07.2015, čím nadobudla veci do vlastníctva, hoc aj od úpadcu nevlastníka. Táto skutočnosť rozporovaná žalobcom v konaní vzhľadom na vyššie uvedené nebola, preto ju možno považovať aj za nespornú v zmysle § 151 ods. 1 C. s. p. Vychádzajúc z takto zákonom zodpovedajúceho zisteného a ustáleného skutkového stavu odvolací súd aplikujúc ust. § 93 ods. 3 ZKR žalobu žalobcu o určenie jeho vlastníckeho práva k pozemkom 1 a 2 ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd preto ako dôvodne uplatnené zhodnotil aj odvolacie dôvody žalovaného podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p., t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p., t. j. rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vzhľadom na uvedené nepovažuje odvolací súd za potrebné a právne významné vysporadúvať sa s argumentáciou strán sporu ohľadne procesu konfiškácie a intabulácie, splnenia podmienok vydržania či už zo strany žalobcu alebo žalovaného, či pasivity štátu v procese ZRPS, resp. ROEP, ako aj ohľadne možnosti nadobudnutia nehnuteľnosti len na základe dobrej viery nadobúdateľa v kolízii s vlastníckym právom predošlého (nedbalého) vlastníka, od ktorého dobromyseľný nadobúdateľ vec nenadobudol. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010 zo dňa 23. 11. 2010, v ktorom sa okrem iného uvádza: „To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).“

91. Len pre úplnosť (aj keby súd prvej inštancie nebol prekročil rozsah svojich kompetencií ohľadne vykonávania dokazovania ex offio) odvolací súd dodáva, že z výpisu spoločnosti E., s.r.o. z Obchodného registra SR nevyplýva personálna prepojenosť spoločnosti so žalovaným. Pozemky 1 a 2, ktoré vydražila v konkurznej dražbe dňa 13.07.2015, hneď na to neodpredala žalovanému, ale k prevodu došlo až potom, čo sama iniciatívne vyzvala Lesy SR, š.p. na odovzdanie pozemkov do jej užívania, na čo tieto

reagovali negatívnou odpoveďou zo dňa 07.03.2016, v ktorej odmietli pozemky vydať, nakoľko za ich vlastníka považovali štát (č. l. 11 spisu - dôkaz predložený žalobcom k žalobe). Preto skutočnosť, či spoločnosť E., s.r.o. pri nadobúdaní pozemkov vedela, resp. musela vedieť, že ich nadobúda od nevlastníka, je podľa názoru odvolacieho súdu diskutabilná a nie je jednoznačne preukázaná. Takáto vedomosť žalovaného nie je podstatná, pretože on nebol kupujúcim pozemkov 1 a 2 v konkurze.

92. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, v zmysle § 335 ods. 2 C. s. p. pristúpil k zrušeniu neodkladného opatrenia nariadeného po začatí konania uznesením súdu prvej inštancie č. k. 4C/18/2018-186 zo dňa 08. januára 2019 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/23/2019-253 zo dňa 20. februára 2019, ktoré nadobudli právoplatnosť 22.03.2019 a ktorými bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa realizácie úmyselnej ťažby dreva a umožnenia realizácie úmyselnej ťažby dreva tretím osobám v zmysle § 22 ods. 2 písm. a) zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch na pozemkoch 1 a 2 do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej. Aj keď si je odvolací súd vedomý, že toto neodkladné opatrenie by zaniklo uplynutím času, na ktorý bolo nariadené, t. j. právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, riadiac sa dôsledne znením § 335 ods. 2 C. s. p. mohol toto neodkladné opatrenie zrušiť už pri zamietnutí žaloby.

93. Odvolací súd rozhodol aj bez návrhu v zmysle § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. a § 255 ods. 1 a 2 C. s. p. o nároku na náhradu trov konania prvoinštančného i odvolacieho, pretože zmenil prvoinštančné rozhodnutie (§ 396 ods. 2 C. s. p.). Vzhľadom na to, že v konaní ako celku bol plne úspešný žalovaný, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške a prijímateľovi náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, konkrétne III. výroku tohto rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. Z toho dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie náhrady trov konania podľa § 232 ods. 2 C. s. p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

94. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 C. s. p.).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., resp. dovolanie má vady podľa § 429 C. s. p. napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 C. s. p. v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) C. s. p. v spojení s § 436 ods. 1 C. s. p.).